CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B. Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JANUARY 13, 1967 — No. 783 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

MR. F. VRIEND,
188 JOSEPH STREET
CHATHAM, ONT

Ongerustheid

De synode van de Christian Reformed Church, die in 1967 samen komt, zal zich onder meer met de zaak van Professor Dekker moeten bezig houden. Opnieuw, want de synode van 1966 had reeds een rapport op haar tafel, dat echter naar de commissie is terugverwezen. Zoals bekend heeft Professor Dekker een en andermaal geschreven, dat God alle mensen liefheeft, iets waartegen verschillenden in de Christian Reformed Church stelling hebben genomen. Dit is wel heel kort gezegd, maar daar komt het in feite op neer. Er zit natuurlijk meer aan vast dan alleen de vraag of God alle mensen lief heeft. Met een zekere reserve kan men zeggen, dat Professor Dekker zich tot spreekbuis heeft gemaakt van meer personen, die met de reformatorische beginselen van de Christian Reformed Church moeite hebben.

Dat kan natuurlijk. Het kan, dat men op een gegeven moment zich niet meer vinden kan in een belijdenis of uitspraak van zijn kerk. Aan de andere kant (en zonder op de synode van 1967 vooruit te lopen) vraagt men zich toch af, of het probleem van Professor Dekker wel eigenlijk een probleem is. Moeten wij uitmaken wie God liefheeft? Is dit niet een zaak, die God Zelf uitmaakt? Sommigen zullen dit misschien te simpel gesteld zien. En misschien is dit ook wel zo. Maar hebben wij daar nu juist geen behoefte aan? In wezen is het geloof simpel en men vraagt zich soms af of veel van het theologisch geharrewar met het geloof in de Drie-enige God te doen heeft.

Gaan wij nu op dit continent krijgen, wat in Nederland reeds enige jaren aan de gang is? In het Gereformeerd Weekblad van 9 december heeft Professor Herman Ridderbos een brief gepubliceerd (een van de vele), waarin de schrijver zijn grote bezorgdheid uitspreekt over de situatie, waarin de gerofrmeerden verkeren. Deze bezorgdheid geldt, aldus de briefschrijver, allereerst de letterlijk grenzeloze verwarring, waarin het gewone kerkvolk verkeert als het zijn bijbel gaat lezen.

De man heeft gelijk.

Dat de theologische wetenschap antwoorden op vragen zoekt, behoeft geen bezwaar te ontmoeten. Maar dat het kerkvolk dadelijk bij die vragen wordt betrokken en in onzekerheid wordt gebracht, is te laken. Zo wordt geen leiding gegeven, maar verwarring gesticht. Wat het kerkvolk juist nu nodig heeft is leiding en stuur bij het beleven van zijn geloof. Ontbreekt die, dan kan er wel een levendige discussie zijn in het seminarie, maar dan kwijnt het leven van de kerk. De laatste veertig jaar, zowel hier als in Nederland, hebben dit duidelijk doen zien.

★ ★
★

Cijfers

In The Peoples Magazine, het tijdschrift van The Peoples Church in Toronto, dat een lezer ons zond, vonden wij enkele interessante cijfers.

Bij het begin van de 19e eeuw was er nauwelijks van enig christelijk leven sprake behalve in Europa, Engeland en de nieuwe Amerikaanse kolonies. Thans, ongeveer 175 jaar later, zijn er meer dan 42.000 protestantse zendelingen in over honderd zendingsposten werkzaam. Daarnaast zijn er tussen 300 en 400 kerken en zendingsorganisaties bij de zending betrokken.

De Bijbel is geheel of gedeeltelijk in 1200 talen vertaald, waardoor hij taalkundig binnen het bereik van 95 procent van de wereldbevolking is gekomen.

Via de radio wordt het evangelie door 50 stations in meer dan 20 van de voornaamste talen gebracht. Hierdoor worden naar schatting vele miljoenen mensen bereikt. Dit wil zeggen, dat thans in één uur tijds meer mensen het evangelie kunnen horen dan gedurende de gehele eerste eeuw van het christelijk tijdperk.

Tientallen christelijke drukkerijen zijn gevestigd in niet-christelijke landen voor de verspreiding van Bijbels en christelijke lectuur.

Verscheidene christelijke scholen, ziekenhuizen, colleges en seminaries opereren in landen, die tot voor kort volslagen heidens waren. De nieuwe nationale kerken hebben duizenden leden, die zelf op hun beurt weer zendings- en evangelisatie-werk doen.

"En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn . . ." (Matth. 24:14).

Betekenen deze cijfers nu, dat wij de Heiland heel spoedig kunnen verwachten? Zulk een speculatie zou wel erg gevaarlijk zijn, want tegenover deze cijfers staat, dat de wereldbevolking enorm snel groeit. Bovendien zijn er, volgens de Wycliffe Bible Translators, nog ongeveer 2000 stammen, die nog nimmer van het christelijk geloof hebben gehoord. En naar schatting zijn er drie miljoen dorpen in de wereld, waar een christelijk getuigenis ontbreekt.

De cijfers vertellen ons niet wanneer Hij komt, maar wel dat Hij komt. En als Hij komt, hoe zal Hij ons dan vinden? Levend voor Hem?

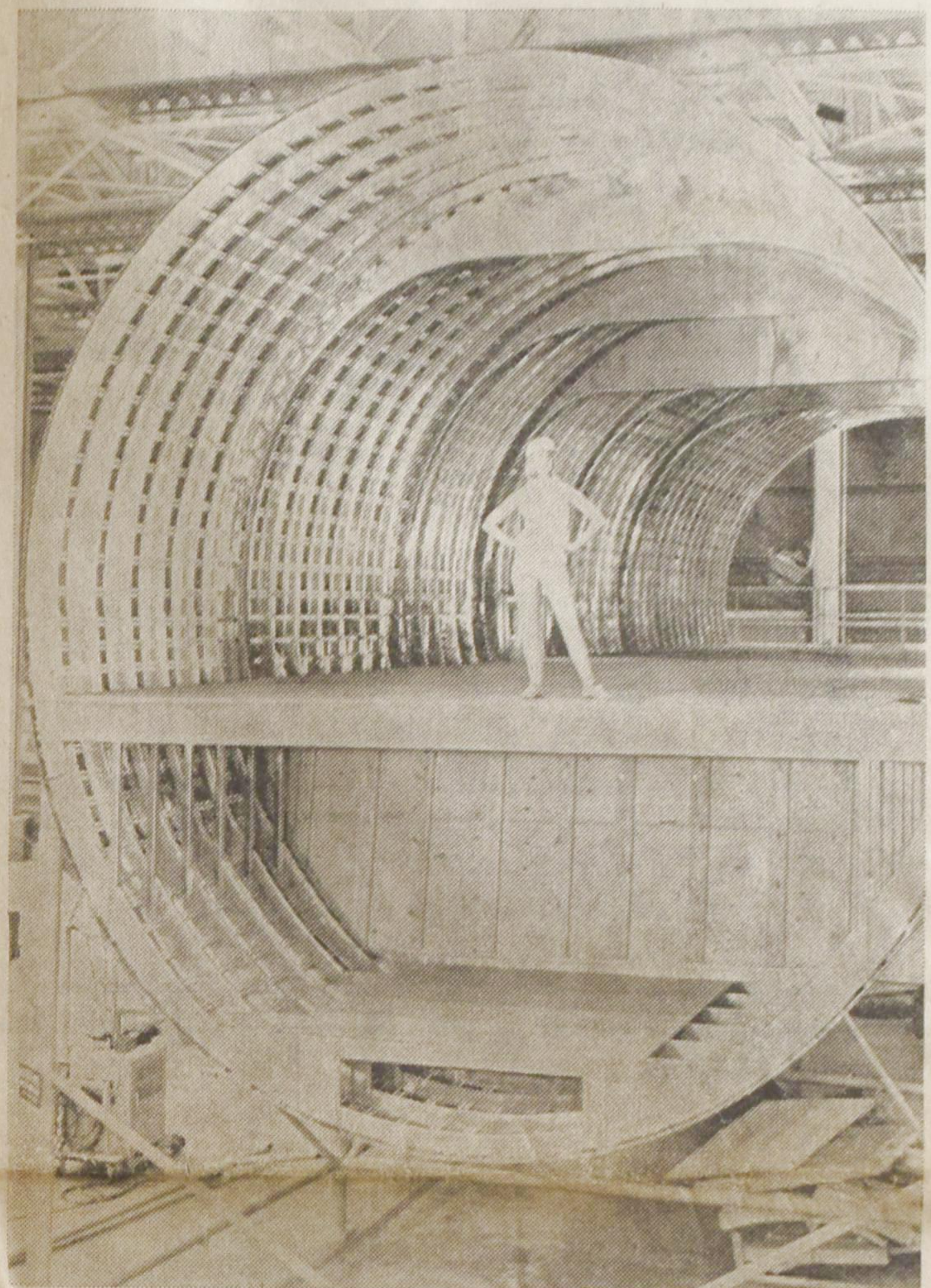

SUPER VLIEGTUIG . . . 490 PASSAGIERS!

Seattle: Een meisje in een deel van de romp van het supervliegtuig de Boeing 747 toont aan hoe enorm groot dit vliegtuig gaat worden. In de bovenste verdieping zullen 490 passagiers vervoerd worden, in de onderste verdieping de vracht. Het toestel dat in 1969 geleverd zal worden heeft een snelheid van ongeveer 600 mijl per uur.

Onregelmatige bezorging van Calvinist-Contact

Herhaaldelijk ontvangen wij klachten over het feit dat men ons blad zo laat of op ongeregelde tijden ontvangt. Vooral lezers die in de provincie Ontario wonen verwachten van ons dat zij het blad vóór de zondag in hun bezit hebben. Inderdaad, dit zou mogelijk moeten zijn, aangezien wij altijd woensdag C.C. verzenden. Het schijnt echter dat 'tante Pos' niet zo vlug ter been is, want ondanks de brieven aan diverse postkantoren en persoonlijke gesprekken met de directeuren van het plaatselijke hoofd-postkantoor, al onze pogingen om verbetering te brengen in de bezorging mochten niet baten.

Weest U ervan verzekerd dat wij deze gang van zaken zeer onplezierig vinden! Daarom zullen wij vanaf 17 januari ons blad op DINSDAG verzenden in de hoop dat in elk geval de lezers in Ontario op zondag Calvinist-Contact kunnen lezen.

Wij blijven ons best doen onze 'klanten' naar hun wensen te bedienen! Toch hopen we dat zij begrip zullen tonen voor de moeilijkheden die wij niet kunnen verhelpen.

Redactie.

Beelden van en uit NEDERLAND

☆

Hoeder van 's lands belang — Protest tegen protest

Jelle hat it helle! (Jelle heeft het gehaald.)

Jelle is Prof. Dr. Jelle Zijlstra, onze minister-president. Ook de Eerste Kamer heeft zijn wetsontwerpen tot uitstel van de verlaging van de loon- en inkomstenbelasting, de vervroegde invoering van een verhoging van de omzetbelasting, het uitstel van de huurverhoging, de verlaging van de belasting voor de ongehuwden, de verhoging van de accijns op de benzine en verhoging van de wegenfondsbelasting goedgekeurd.

Soms was het wel een knikker op z'n kant (uitstel van loon- en inkomstenbelastingverlaging werd aanvaard met 39—35 stemmen, alleen K.V.P., A.R. en C.H.U. voor), doch andere delen van het programma kregen ook steun van de z.g. linkse partijen. De V.V.D. (liberalen) stemden voor de vervroegde invoering van de verhoogde omzetbelasting, de P.v.d.A. (socialisten) voor het uitstel van de huurverhoging. Wat dit in financieel opzicht alles betekent, hebben we in ons vorig artikel uiteengezet. Twee punten kregen nu ook weer in de bespreking een extra onderstreping van de premier, n.l. het consequent ophouden van inflatoire financiering en het zoveel mogelijk bevorderen van de werkgelegenheid. Tegenover een tekort op de betalingsbalans van één miljard gulden in dit jaar staat de verwachting van een overschot van een half miljard in 1967. De verdediging van deze uiterst bekwame econoom was zo klemmend, dat twee A.R. senators, de professoren De Gaay Fortman en Albeda, beide nauw verbonden met het C.N.V., die aanvankelijk een vervroegde invoering van een verhoogde omzetbelasting afwezen, er toch hun stem aan gaven.

De drie rechtse partijen bleven daarbij homogeen. Er viel niemand uit de boot. Een succes meer van de persoon Jelle Zijlstra dan van het Kabinet, waarin verschillende ministers zitting hebben, die ook van de vorige twee ministeries deel uitmaakten.

Elsevier's Weekblad gaf een uitvoerig relaas over Jelle Zijlstra, hoeder van 's lands belang. Naar onze mening niet te veel gezegd.

Als de loon- en prijspolitiek in het jaar 1967 eveneens in de hand kan worden gehouden, waarvoor de medewerking werd verkregen van de werkgevers, middenstand en de R.K. en Christelijke vakbeweging, mag, onverwachte gebeurtenissen voorbehouden, op een gunstige ontwikkeling worden gehoopt.

Er wordt vandaag een levendige discussie in Nederland gevoerd over verbetering van ons parlementaire stelsel. Velen willen een gedeeltelijke of gehele terugkeer naar het districten-stelsel. Anderen bepleiten een rechtstreekse verkiezing van de minister-president, die dan gedurende vier jaar een zeer sterke positie zou innemen. Hoe men dit laatste idee rijmt met onze staatkundige inrichting (ministers als dienaren der Kroon en de Kamers als volksvertegenwoordiging) en aanbeveelt op basis van de democratie, is ons een volslagen raadsel.

Met de verkiezingen in 't zicht, wordt van liberale en socialistische zijde flink afgegeven op de rechtse (confessionele) partijen, doch het is duidelijk, dat juist deze partijen, gedragen door een christelijke grondslag, stabiliteit verlenen aan ons nationaal bestel. Het is buitengewoon oppervlakkig Zijlstra's optreden louter af te meten naar zijn politiek-economische bekwaamheid. Men mag blij zijn met een man, die zulk een helder inzicht heeft in de gecompliceerde wereld van vandaag, maar zijn beleid, zijn overtuiging houdt ten nauwste verband met zijn A.R. beginsel.

Je mag dat tegenwoordig eigenlijk niet meer zeggen. Men is dan zelfingenomen en weet ik wat meer. Maar daarom is het niet minder waar.

Dr. Colijn heeft eens in de Kamer gezegd: "het humanisme is de rietstok, die de hand doorboort!" Wie het nog niet wist, moet maar eens luisteren naar de uitzendingen via de V.P.R.O. (Vrijzinnig Protestantse Radio Omroep). Je wordt er steenkoud bij, als ze je stenen voor brood verkopen.

Uiteraard zijn de politieke verhoudingen niet ideaal. De evenredige vertegenwoordiging lokt uit tot het formeren van kleine partijen en dit zijn dikwijls de vossen, die de wijngaard bederven. Soms echter ook de waakhonden, die een te gemakkelijke sleurgang tegenhouden. Beter contact tussen de volksvertegenwoordigers en de kiezers is zeer gewenst. Een wijziging van ons kiesstelsel, die dit bevordert, is nodig. Daarbij is afschaffing van de stem- (opkomst-) plicht een eerste vereiste. Deze dwang is een volk onwaardig.

* * *

Politiek tussen Kerstmis en Nieuwjaar is in Nederland geen usance. Als regel zijn de Kamers op recès en de ministers met vakantie. Ditmaal ging dat niet, vanwege het tijdverlies door de Kabinetscrisis. Men moest "zitten blijven", maar het resultaat is bemoedigend. Wij zouden willen, dat op geestelijk-zedelijk terrein ook een man opstond, die het verlossende woord sprak.

De verwarring wordt steeds groter en het zijn niet het minst de theologen, die hier dapper aan medewerken. Dit betreft zowel de gedachte, het woord, als de daad. In Leeuwarden wordt een nachtmis in de R.K. kerk door nozems verstoord. "Flink zo!" schrijft een Hervormde dominee. In Amsterdam houden priesters en dominees (waaronder ook een Gereformeerde professor!) een protestmars tegen de oorlogvoering in Vietnam; in Den Haag slaat een leraar uit Goes met zijn door kou verkleumde kinderen zijn bivak op voor de parlementsgebouwen; in andere plaatsen houden sommigen een vasten in open lucht, gedurende één of twee dagen. Alles uit protest!

O wee, als je dit niet serieus neemt, als je een glimlach moeilijk verbergt. Dan mis je een bewogen hart en een warm meelevend gevoel. Het zij zo!

Er openbaart zich in een dergelijk demonstratief optreden, in het slaken van kreten, in het vooral "eigentijds" en "in" willen zijn, een zelfverheerlijking en hoogmoed, die veel er van waardeloos maakt. Het wordt hoog tijd, dat de nuchterheid en het gezond verstand terugkeren.

De Schrift roept ons, dacht ik, daartoe.

"Toen zag ik al het werk Gods, dat de mens niet kan uitvinden, het werk, dat onder de zon geschiedt, om hetwelk een mens arbeidt om te zoeken, maar hij zal het niet uitvinden; ja, indien ook een wijze zeide, dat hij het zou weten, zo zal hij het niet kunnen uitvinden." (Statenvertaling).

Dit vraagt meer dan protest, het vraagt geloof en gehoorzaamheid. Ook in het nieuwe jaar.

Cn.

In dit nummer

De Maffia (1)
Het ontstaan van de gangsters in Sicilië — Pag. 3

Over de omvang van de zondvloed (2) — Pag. 4

Voedsel voor India — Pag. 4

Kanttekeningen bij het boek "Is de gereformeerde wereld veranderd? (1) — Pag. 5

Steun van de regering voor de nieuwe immigrant — Pag. 8

NEDERLANDS KONINKLIJKE FAMILIE VIERDE KERSTFEEST MET PERSONEEL

Soestdijk: H.M. de Koningin en haar dochters Margriet en Beatrix komen handen te kort bij het inschenken van chocolademelk tijdens de traditionele kerstviering met het personeel.

INGEZONDEN

De "Outstanding Canadian"

Het werk van de Committee for Justice and Liberty (C.J.L. Foundation) gaat onverminderd voort. Voortdurend verschaft dit comité hulp en advies aan mensen die door de onchristelijke vakbonden bedreigd worden met discriminatie en ontslag. Niet alle gevallen zijn zo opzienbarend en ontvangen zoveel publiciteit als de zaak Hoogendoorn, wat daarom nog niet betekent dat zij minder belangrijk zijn. Enige weken geleden hadden we een vergadering met een twaalftal arbeiders van National Hardware Specialties te Dresden, Ont., die resoluut weigeren om lid te worden of financiële steun te geven aan de United Autoworkers union. Deze union heeft het alleenvertegenwoordigingsrecht voor alle werkers in genoemd bedrijf.

Op typisch Reutheriaanse wijze tracht deze union nu een clausule in de arbeidsovereenkomst te plaatsen, die alle werknemers, op straffe van ontslag, verplicht hun steun aan de union te verlenen. De C.J.L. Foundation heeft deze twaalf mensen geassisteerd in het opstellen van een brief aan de Direktie, waarin hun gewetensbezwaren tegen deze union duidelijk worden uiteengezet.

Deze zaak in Dresden is het zoveelste voorbeeld van union tyrannie, alsook van het groeiend verzet tegen deze moderne vorm van slavernij. Alleen al in de laatste drie weken van 1966 verleende de C.J.L. Foundation advies en steun aan Christenarbeiders in Orangeville, Sarnia, Guelph, Bramalea en Toronto.

Gedwongen steun aan een vakbond is een diepgeworteld kwaad dat bestreden moet worden. Wij willen iedere Christen, die met dit kwaad in aanraking komt, oproepen om zich te wenden tot de C.J.L. Foundation. Overal in ons land steken **intolerantie en tyrannie** de kop op en doen zich steeds sterker gelden. En wat doen wij? Steken wij de kop in 't zand, of zullen we het hoofd omhoogsteken?

Tussen haakjes, wist u dat Dirk Hoogendoorn een van de "outstanding Canadians of 1966" genoemd werd in het 31 december nummer van de Canadian Star Weekly en dat dit vermeld werd met foto en opschrift? Hoe komt het dat een positief onchristelijk blad als de Star Weekly Mr. Hoogendoorn als een "outstanding Canadian" beschouwt, terwijl er nog steeds z.g. positieve Christenen zijn die er niets "outstanding" aan kunnen ontdekken? Wij voor ons feliciteren Mr. Hoogendoorn met deze onderscheiding, en we hopen dat velen zijn voorbeeld mogen volgen in 1967.

Tenslotte nog een belangrijke aankondiging. Op zaterdag 28 januari zal de C.J.L. Foundation haar jaarvergadering houden in de Christian Highschool te Woodbridge (Highway # 7, ten noorden van Toronto). Behalve de jaarlijkse overzichten wordt de agenda gevuld met twee zeer belangrijke redevoeringen.

1) Mr. Bryan A. Kelsey, de bekende advocaat van de C.L.A.C. en de C.J.L. Foundation, zal spreken over "Labour law and civil rights".

2) Dr. Martin Vrieze, professor in de wijsbegeerte aan Trinity Christian College te Chicago, spreekt over "No room for spectators".

Er is ruimte voor 700 personen. U komt toch ook? Er is een overvloed van "food, fuel and accomodation".

Voor hen die graag hun bijdrage willen zenden aan ons Comité volgt nog eens ons adres.

Het is: C.J.L. Foundation,
P.O. Box 151,
Rexdale, Ont.

Onze hartelijke dank aan de velen die positief gereageerd hebben op de C.H.U.M. uitzending van 6 december, waar Gerald Vandezande voor 100.000 luisteraars de zaak der vrijheid verdedigde. Voorlopig resultaat: Ruim 1200 dollar.

E. Vanderkloet,
Vertegenwoordiger
C.J.L. Foundation.

Christelijke tehuizen voor onze ouderen in Edmonton

De bekende "kwartjesactie" van onze Chr. Vrouwenverenigingen in Canada en de vooruitziende blik van verschillende kerken in Edmonton, hebben tot gevolg gehad, dat er enige tijd geleden in Edmonton een commissie is benoemd, welke de bestaande plannen tot oprichting van Chr. Tehuizen voor onze ouderen zo spoedig mogelijk hoopt uit te voeren.

Daar deze actie zowel een landelijk als plaatselijk karakter draagt, heeft de commissie besloten alle belangstellenden en medewerkers, speciaal onze Chr. Vrouwenverenigingen, via "Calvinist-Contact" en "The Christian Women" op de hoogte te houden met de vorderingen bij de uitvoering der bestaande plannen.

De commissie is als volgt samengesteld: De kerkeraden van de 6 Edmonton Chr. Ref. Churches hebben van elke kerk 1 persoon benoemd om deze kerk te vertegenwoordigen in deze commissie. Bovendien zijn er drie leden van de Chr. Vrouwenverenigingen in Alberta aan het comité toegevoegd.

De commissie bestaat dus uit 9 leden, waarvan 4 leden het dagelijks bestuur uitmaken. Namens de 1e Chr. Ref. Church werd benoemd Dr. J. Gort; namens de 2e Chr. Ref. Church Mr. G. Diemer; namens de 3e Chr. Ref. Church Mr. A. M. Jansen; namens de Maranatha Chr. Ref. Church Mr. Cupido; namens de West-End Chr. Ref. Church Mr. H. W. Verveda; namens de South-Side Chr. Ref. Church Mr. N. Baas.

De 3 dames-commissieleden zijn Mrs. F. Visser; Mrs. H. Wiersma; Mrs. P. Groot.

Het dagelijks bestuur: Dr. J. Gort, Voorzitter; Mr. G. Diemer, 2e Voorzitter; Mrs. F. Visser, Secretaresse; Mr. H. W. Verveda, Penningmeester.

Tot dusver werd in principe het volgende besloten: Via een rechtskundige zal het bestuur legale erkenning zoeken. Getracht zal worden, alsnog in aanmerking te komen voor een "Centennial grant". Na ingewonnen adviezen denkt het comité te starten met een tehuis van 30 apartments. Elk apartment zal bestaan uit: huiskamer, kleine keuken, slaapkamer en badkamer. De kosten van dit tehuis zullen ongeveer 150.000 tot 180.000 dollar bedragen. Dat is alleen voor de start. Besloten werd om zo spoedig mogelijk een "Tehuis voor hulpbehoevenden" te bouwen op het zelfde terrein, waarmede een ander zeer belangrijk bedrag gemoeid is.

Dank zij speciaal de acties en bijdragen van de 2e Chr. Ref. Church in Edmonton, waardoor onze commissie voor de prijs van 1 dollar een groot bouwterrein in Edmonton werd aangeboden. Dit bouwterrein biedt ruimte voor beide tehuizen en ligt naast een terrein waarop vermoedelijk in de naaste toekomst een 7e Chr. Ref. Church en een 3e Chr. School zal verrijzen. Door de acties van onze Chr. Vrouwenverenigingen, de kerken in Edmonton en de regelmatige bijdragen van de Chr. Ref. Credit Union en particulieren, hebben we de beschikking over een behoorlijk bedrag om te starten. We doen echter een beroep op Uw aller sympathie en medewerking. In 1967 hopen we via onze kerken, organisaties en particulieren nog een zeer belangrijk bedrag aan cash en toezeggingen te kunnen inzamelen. De bemeubeling en equipment van beide gebouwen zal veel geld vragen.

Teneinde deze tehuizen beschikbaar te kunnen stellen aan elk Christelijk paar en alleenstaande oudere personen, ongeacht hun financiën of bezittingen, zijn we genoodzaakt het tekort zo klein mogelijk te houden, waarvoor dan een hypotheek of lening zal aangevraagd moeten worden.

Mogen we dit voorlopig rapport besluiten met het adres van onze penningmeester-accountant: Mr. H. W. Verveda, 10451 - 149 Street, Edmonton, Alta.

De Commissie.

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 335.00
met gratis trip naar Brussel,
Parijs en London

CANADA

Miniatuur Certificaat van Canadees Burgerschap

WERKELIJKE GROOTTE

U kunt een miniatuur krijgen van Uw Canadees Burgerschapscertificaat, met ruimte achterop voor Uw foto en handtekening, als U Canadees Staatsburger bent. Het is klein genoeg om in beurs of tas bij U te dragen, en kan goede diensten bewijzen als handige identificatie.

Deze miniaturen zijn te krijgen via Uw dichtstbijzijnd Citizenship Court, gevestigd en tot Uw dienst in Halifax, Moncton, Montreal, Ottawa, Sudbury, Toronto, Hamilton, St. Catharines, Kitchener, London, Windsor, Winnipeg, Regina, Saskatoon, Calgary, Edmonton en Vancouver.

Bel vandaag eens op om te horen op welke wijze ook U een miniatuurcertificaat kunt krijgen voor Uw beurs of tas.

Judy LaMarsh
Secretary of State

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editor: D. Farenhorst.

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors. Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

ABOUT THE WORLD OF *Reading and Writing*

Is it true that the people on the North American Continent no longer read? According to popular opinion, T.V. and the movies, combined with a general trend away from home, have made reading a thoroughly old fashioned habit. But take a look at the newsstands in drug stores and book shops and the sight that greets you explodes the myth of the non-reading public instantly. There are today more books published and magazines printed than ever before in the history of any "civilization".

Do you have any idea how many magazines for instance are published every week, month after month and year after year? We're on the safe side if we estimate the number at roughly 5000. This, of course, does not include daily or weekly newspapers, which would swell the figure to well over 10,000.

In the field of book-publishing it may be true that the number of hard-cover books published each year has not kept pace with the growth of the population. But the list of "paperbacks" published staggers the imagination. Each year it grows by the thousands.

And again, these books are printed to be sold. Some may not be sold according to expectations, but on the whole the publishing of paperbacks is a profitable business.

Even a superficial inspection of a number of bookshops in any sizeable town or a visit to the local library on a Saturday afternoon will convince you that the North American public is very definitely a book-reading public. If there's anything we can decry about reading habits it is the character of much of the reading material put out. Again a superficial inspection of the newsstands is very revealing in this respect.

To stay with the world of magazines for a while, what makes up the bulk of the reading material offered in them?

To judge this fairly, one has to make certain distinctions. By far the biggest section in the world of magazines is taken up by trade publications.

There is hardly a field of work on our continent or some publisher finds it profitable to print a magazine about it. Take a look at these titles chosen at random from the endless list: Water Well Journal, is a monthly for water well drillers; Snips Magazine is for people in the sheet metal trade; Musart is for musicians; the Highballer Magazine is for people in the logging industry and The Christian Bookseller is of course for Christian booksellers.

Another large section is taken up by the so-called "House Organs", and these are not musical instruments but magazines published by large companies for the benefit of their employees and even more for their customers.

The category that interests us most is formed by the magazines for general reading. They may be subdivided again in Men's Magazines, Women's Magazines, Youth Magazines, etc. but these are the magazines you find mostly on the newsstands.

What do these magazines offer? The general idea of their editors is to provide entertainment, at a price. So they write, or select their material with a wide open eye on sales. What do people like to read?

The result is often shocking, sometimes heartening. Did you know for instance that there are no less than twenty-four magazines which openly advocate nudism? That many magazines, in spite of legislature to the contrary print male, but mostly female, figures in the nude?

"Playboy" magazine is a notorious example. Its editor in chief has developed some sort of philosophy about unrestricted sex which he propagates in his magazine. The astounding thing is that clergymen from various denominations are taking him seriously. It's almost superfluous to say that "Playboy" is a top-seller and that the publishers count their profits in the millions of dollars each year.

If other publications show higher moral standards than this is not necessarily because their publishers believe in them for their own sake. The criterium is again: profit. Magazines such as "Life", "The Saturday Evening Post" and "Look", to mention a few of the giants are never above perverting public chastity. Many of these so-called general magazines frankly suggest to free-lance writers that illicit sex, violence and sadism are "in" subjects. The public reads them eagerly and the editors are therefore seeking such material. And they're willing to pay heavily for it. "Playboy" for instance offers $1,500 to $3,000 for one article or story, $750 for a cover foto of "a beautiful woman", $500 for a colour picture, etc.

Less "prominent" magazines offer less steep prices for their material, but prices of from $100 to $500 per article are quite common. At that rate editors seem to have an abundance of material sent in by "free-lancers" to choose from.

Of course there are better magazines too. The "Reader's Digest" is perhaps the most striking example. Its editor in chief started his magazine back in 1922 with a run of 5000 copies. Today the magazine has over 25 million subscribers and buyers. The editors offer fantastic money for their material. $100 for a simple funny incident, $2500 for a dramatic personal experience.

They maintain batteries of editorial assistants who read the tons of solicited and unsolicited material poured out over them daily. Most of the material received is either dumped in the wastepaper basket or returned with a friendly "rejection slip", printed in advance.

If "Reader's Digest" is one of the better magazines, it still follows its own editorial policies which are determined by the same question: what do people like to read? And it's interesting to have a look in their editorial kitchen.

"Reader's Digest" firmly believes that people are mostly interested in so-called "art-of-living" articles. By this they mean articles with a religious or moral overtone. You'll find one or two of these articles in every issue of the magazine. They're supposed to have an "uplift character", teach people how to live with themselves, their wives and husbands or the world around them. Quite often they're of the Norman Vincent Peale's "Power of Positive Thinking" brand.

The second best category, according to "Reader's Digest" editors, is health, personal or public health. The magazine seldom fails to have one article on this subject.

Personality articles come third on the list. The personality described should of course be a successful one in his field and the readers should be able to learn from him or be inspired by his experiences.

Stories describing war and conflict come fourth, and social progress comes last.

Still another group of magazines are the pubications of a decided religious nature. It is perhaps characteristic for reading North America that the religious magazines have by far the smallest circulation and offer writers a mere pittance for their work. Most of them offer no more than two or three cents per word, which comes to thirty or fourty dollars per article, which represents many hours of intensive work. A good many pay even less.

In this category there is only one major magazine that finds a wider readership. It is called "Guideposts" and you'll often find it listed as source of an article on the index of "Reader's Digest". Not surprisingly the magazine devotes itself almost exclusively to the "art-of-living" type article with the Norman Vincent Peale philosophy.

It may well be the only commercial publication in the world today that survived without advertising revenue. "Guideposts" doesn't carry any advertising, although if it wanted to it would be eagerly sought after by big business because it has a circulation of well over two million.

However, it has one more point of interest. Christian journalism has been too much and too long a "step-child" among us. We believe that we have to claim the world for Christ, but we leave the vast field of reading and writing to a few among us. It is practically possible to put a wholesome and interesting magazine on the reading table of a million or so families, if those who are talented would put their shoulders to the wheel. Not for profitable gain in the first place, but in loving obedience to Christ.

Better Teeth are possible

by Dr. J. Van Belle

Each year an enormous amount of money is paid for the restoration of sick teeth and relief from tooth-aches. It would be so much cheaper to prevent these holes in the teeth and these acute pains that make the dentist almost an emergency. And to a great extent this is possible. The food that we eat, the habits we have in regard to cleaning our teeth and water that we drink are all factors that we can control ourselves and are of prime importance in preventing dental caries.

Our teeth, after they have erupted, (when we can see them in our mouth), live in an environment of saliva, bacteria (that are naturally present in the mouth) and food. Each one is an important factor in itself. A good flow of saliva will clean the surfaces of the teeth. The bacteria of our mouth live on the food that we eat and are retained in the mouth for some time because they lodge between the teeth and in the caries or holes of our teeth. They like especially sweet foods that contain a lot of sugar. They break it down and produce an acid. This acid in turn will attack the tooth surface and if present long enough will cause a hole in the tooth, a carie.

Fluoride is important in this respect. When its concentration within the outer surface of the tooth is high enough the tooth is much more resistant to the working of the acid. This concentration of fluoride can be obtained when our drinking water contains one part of fluoride in one million parts of water. Fluoride can also be applied to the teeth in local solutions. These topical forms will arrest early caries and maintain a more resistant tooth structure. It is recommended that children and young adults go to the dentist every 6 or 12 months to have a fluoride solution applied to their teeth. This may become very important when the drinking water in the community is not fluoridated. Tooth paste that contains fluoride should be used instead of the plain pastes.

However, there is more to it than fluoride alone. As was already said the oral bacteria especially use sweet foodstuffs to live on. What is easier than simply to cut out those between-meal sweet snacks? Try some fruit instead. The same is true for the regular meal times. Sugar-coated deserts can be delicious, but you will pay the dentist for it. You should end your meals with a food that has a cleansing effect on the teeth and stimulates the flow of saliva. These are for example: raw apples, celery, pears and carrots.

Immediately following your meals brush your teeth. This is an important way to get rid of the food that got stuck between the teeth and in the fissures. The brushing should be done within 10 minutes following the meal. It is a habit you must get into. If you claim that you are too old to learn new habits, at least teach it to your children so that they may benefit. When a hole is present in one of the teeth go to the dentist as soon as possible and get rid of this hiding place for food. Well-cared teeth will improve the appearance of a person, they will help him or her to speak properly and clearly and are very important for the chewing of food. And who would not be interested in all that?

In Summary: To prevent toothache and bills from the dentist, a lot can be done by you yourself.

(i) Sweets especially sugar-containing foods should be avoided as much as possible.

(ii) End your meals with food that cleanses the teeth and stimulates the flow of saliva: raw apples, celery, carrots and pears. Give these to the children when they come from school rather than the usual candy or cookie.

(iii) Brush your teeth within 10 minutes following a meal.

(iv) Use fluoridated tooth-paste.

(v) Support proposals of fluoridation of your communal drinking water.

(vi) When there is no fluoridation of your drinking water it would be well if you took the children and pubers to the dentist every 6 or 12 months for an application of fluoride solution.

Killed in Action

The Viet Nam war is quite remote to us. It is taking place in the jungles of Southeast Asia, a place we know little about. We know it is a "dirty" war and seemingly endless.

Canadians have no stake in this war, it is fought by outsiders. But Canadian commentators on the war are very much involved: as eager spectators they observe, report and often condemn many aspects of this war.

Aside from the immense suffering of the Vietnamese people (they have known no peace for twenty-five years) the United States of America is very much involved in this war. Taxpayers know that a large slice of their taxes are allocated for "war expense". The economy is very much affected by this distant war, but the personal involvement of young men and their families back home is seldom stressed.

The number of families that have paid the ultimate price for Viet Nam liberty is staggering. More than five thousand sons and young husbands have been killed and it is understandable that families that have someone fighting in this war constantly pray for their safety. But in our city, almost twice a month a family receives a personal visit from an officer with the sad news "Your son (or husband) has been killed in action."

In our church, several months ago, the Miedema family received word that their only son was dead. When a few days later the casket with their son's body arrived it was sealed: a last look at their boy was denied to the parents, because the head injuries had been too severe.

Young men in Viet Nam count the days until their discharge date and in their letters home they write about their anxieties in the far away jungle, fighting an enemy they have seldom (if ever) seen.

Alex Vigh was such a person.

He was born in 1946 in a displaced persons' camp in Germany after his family had fled from the communist east. When he was 4, he and his family moved to the U.S., sponsored by the Boston Square Christian Reformed Church. He attended school in Grand Rapids, made friends and eventually joined the Marine Corps.

An older brother, Julius Vigh became minister and is presently pastor of the Redlands, Calif. Bethel Chr. Reformed Church.

Several days before Christmas he wrote Julius a letter from which the following is quoted:

December 18, 1966.

Dear Julius:

Received your Christmas card, newspaper articles on the flood and letters . . . Yes, I have received items of correspondence from the congregation. Letters, and a box of candy.

We were heli-lifted on Dec. 11 to the mountains 15 miles north of DaNang. Recon said there was a batallion of V.C. troops regrouping in the area. We spent 5 days there without seeing even a human being other than Marine. Give me the rice paddies any day! Trying to move uphill through thick vines and foliage was almost impossible. We had to stop (Plt. Commander's orders) every 15 minutes to rest. In those 15 minutes of movement we could make only 50 yards headway. But in some places it would thin out and we could pick up the pace.

At 7:20 a.m. we had to move from the top of one mountain to the top of another — a total of about 10,000 yards. We finally made it to our destination at 4:30 p.m. Along the way we ran into grass 12-13 feet high wath razor sharp edges. Everyone's clothing were tearing and hands and faces were bleeding. We were plagued by 6" leeches in the rice paddies long ago abandoned. I found 2 of them on me before they could draw blood but others had less good fortune. They attached themselves to very private parts and we got them off by pouring salt on the leeches from the C-ration accessory package. All other cases were located on calves and thighs. The red ants in this area were vicious maneaters. These were big ones (like big black ants). There were literally millions of them and all along the way, to top things off. The mountains were very steep (75 to 80°) and we had to grab onto the vegetation to keep from slipping back down. (Continue later — have to go on a sweep now.)

Word has been changed. We are just on stand-by. We may go, we may not. The mountain area was hard to move in for the reason that we had a lot of gear to carry. This was my wardrobe; pack with personal gear and 6 C-ration meals (12-15 lbs.); cartridge belt with 4 loaded magazines (20 round each), 2 canteens, jungle knife, bayonet, jungle first-aid kit, 2 frag hand grenades (10-12 lbs.); flak packet (8 lbs.), helmet (2 lbs.), rifle (11 lbs.), in my jungle trousers I carried 2 hand signal flares; 1 belt 7.62 ammo (60 rounds); also 1 belt around my neck; in a pouch around my neck: 1 trip flare (early warning for defensive perimeter) and a white phosphorous smoke grenade, (a total of about 60 lbs.). So you can see that even if it wasn't raining, things get very warm and wet for me. I am glad we didn't get hit because I don't know whether I could have moved fast enough.

The jungle rot is doing fine. I still have it, but it is at a standstill. It remains in a constant state of rash where it only itches. But the first case

(Continued on page 11)

Provide shelters and food for the birds. More kinds of birds winter in this country than most people realize.

ECONOMIC OUTLOOK FOR 1967 IN FIGURES

Expectations for 1967

Capital expenditures
1966 — up 15%
1967 — up 5%

GNP (Gross National Product)
1966 — up 16%
1967 — up 11%

Imports
1966 — up 15%
1967 — up 11%

Exports
1966 — up 16%
1967 — up 11%

Prices
— consumer prices
1966 — up 3.8%
1967 — up 3.5%
— wholesale prices
1966 — up 3.5%
1967 — up 3.0%

Employment
unemployment
1966 — 3.8%
1967 — 4.3%

Production
1966 — up 7.5%
1967 — up 5.5%

Consumption
1966 — up 8.5%
1967 — up 7.3%

Government spending
1966 — up 11%
1967 — up 9.0%

(Canadian Business)

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

12

Spiritual Care

When the Christian Reformed Church undertook to assist our immigrants coming from the Netherlands into Canada, the motivation was primarily spiritual: These were people of God, members of the Church of God, brothers and sisters of the Reformed Faith; they needed help which we were able to provide; their coming could greatly strengthen our churches in Canada and thus promote the work of the Lord there. Serving them was right in line with the calling of the Church, an opportunity put before us. That was the atmosphere in which the work was begun with much prayer for God's blessing.

What was done to secure homes and work, etc. has been related in previous chapters. That too had its spiritual side of fellowship and prayer, but there was the need of more definitely spiritual service in the preaching of the Word, the administration of the Sacraments, pastoral calls, the teaching of the youth, and so on. It was especially this work which the synod of 1946 entrusted to the Home Missions Committee.

This in the minds of some led to misunderstanding.

Some of our good people in the United States, hearing of home missions and home missionaries, thought that these immigrants were people who were spiritually somewhat backward. They came to us with old story books such as were read a generation or more ago and children's stories which were current in Sunday Schools long ago and other wornout books as gifts for those poor people in Canada. Their good will was appreciated but their gifts were not fit for our people. Some of our ministers who were asked to fill preaching appointments in Canada seemed to think that these folk could absorb only very simple, elementary sermons, had to be evangelized. But these immigrants coming right out of a church life in Holland much older than ours were looking for something more substantial. Some of them sneered a bit about "Sunday School lessons". And — we all know how easy it is to generalize — some were ready to say that all American ministers preached that way. We Americans did not appreciate that and in general it was not true. It was true that probably our sermons were given in simpler form, not that they had less substance.

Our immigrants, too, had a misunderstanding. They wondered why they had to be cared for by a Home Missions Committee and be served by home missionaries. Were they mission subjects, they who through many generations had been members and workers and leaders in organized churches? It hurt them a little to think so, and they wondered — how is this?

The answer was that in the Christian Reformed Church the work of home missions historically consisted first of all in looking up church members who had moved hither and yon, who were in danger of getting away from the church and from God. These were followed up and as soon as possible organized into congregations. Many of our churches received their start that way. And still much home mission work is done in that form. Now, these newcomers were of our spritual kin and were dispersed, living over miles and miles. It was our purpose to find them and to bring them together into regular church life. This seemed to make sense, quieted the spirits, and opened minds and hearts.

In the beginning, when the number of immigrants was still small, the Home Missions Committee arranged for certain ministers who could use the Dutch language to be given leaves of absence by their consistories for some weeks to minister to our newly arrived friends. Some ministers used their vacation for it. The Home-Missionary-at-large spent some time in the work too. It meant finding these families scattered far and wide, supporting them with conversation, Scripture reading and prayer, perhaps bringing families together in a home for a service and fellowship, trying in all kinds of ways to help them in making the adjustment to life in a new country. I remember that the ministers C. Huissen, W. Kok, G. Andre, H. Baker, and others served in this capacity. They came back with stories of many, many miles travelled, of very primitive living conditions, of conversations until deep into the night, of blessed fellowship in the Lord. It was a unique ministry giving the folk a real lift and bringing spiritual reward to those who thus ministered.

Also, each immigrant ship had on it a chaplain. These ministers would generally spend some weeks visiting in Canada before returning home, would look up immigrants, bring them greetings from loved ones in Holland and try to serve them with spiritual counsel. I remember hearing of a number of them who served in that fashion.

But, of course, this was temporary help, a stopgap. Soon these men had to go back to their regular charges; but the spiritual needs of the immigrants continued and increased. More lasting service had to be provided.

So the Home Missions Committee decided to call home missionaries to live in Canada at least for some years to provide permanent spiritual service. These would have to be preferably experienced men, who would be able to minister in the Dutch language, would be able to enter sympathetically into the people's problems, would be willing to lead a rather irregular life of much travel and all kinds of hours, and would in a sense have to be "all things to all men." It was a happy fact that the Christian Reformed Church was at a stage at which there were still a number of ministers who could serve in this work as to the use of the Dutch language and other requirements.

The method employed was that the Home Missions Committee selected names of ministers who in their opinion were qualified. They looked for churches which were willing to serve as calling churches. According to the Church Order a minister who is to engage in spiritual work of whatever kind, whether as a regular pastor or in some other capacity, must be called by a local church. The biblical pattern for this seems to be that officers in the church were chosen, called by local churches. That for proper authority as well as supervision in the work. Home missionaries too must be called by a local church. So the Home Missions Committee made it known that churches were needed to call these home missionaries. If none volunteered they would request certain consistories who appeared to be favorably situated to take on such a missionary, to act as his consistory and to provide the financial support in toto or in part. They would supply names of a number of ministers who could be considered. If favorably inclined such a consistory would call a congregational meeting, bring the matter before it, and if the congregation concurred have it elect a home missionary from the trio presented. The consistory would then issue a regular Letter of Call to the minister chosen. The Home Missions Committee would also issue a letter of appointment which he could show when necessary.

It was a dual setup. As to doctrine and life the home missionary was under the supervision of his calling church; his work was regulated by the Home Missions Committee. He was furnished with blanks on which to report to the Home Missions Secretary as to number of calls made, services conducted, and so on. He was also expected to report to his calling church from time to time. The salary was paid fully or in part by the calling church, which sent its share to the Home Missions Treasurer. This treasurer paid the salaries and expenses.

It was a somewhat involved arrangement which could lead to difficulties, but in the circumstances it appeared to be the best system that could be devised. Generally speaking it worked out well. We were blessed with a secretary and a treasurer who were congenial. The secretary, Rev. Harry Blystra, and I used to do a little good-natured ribbing: I used to call him my bishop and he would call me his priest. We never had any difficulty. The treasurer, Mr. Walter Hofstra, was prompt in paying salaries, always cheerfully paid our expenses which at times were heavy. If there were special needs he was generous. And our people always seemed to supply him well with money. They had a heart for the work, by the grace of God.

The next time more about those home missionaries.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE NOVEMBER PROBLEMS

No. 228 (Palatz and Schütte)

This problem turned out to be easier than it seemed at a first glance. Because it costs perseverance to find the two-way solution, only 50% of our number succeeded.

1. Q-R3, K-K5; 2. Q-N3, K-Q5; 3. Q-B3 (this is the original position, but now with Black to move). What follows is simply: 3. —, K-B5; 4. Q-K5 mate. Or: 1. —, K-B5; 2. Q-B5; 3. Q-B3, etc.

No. 229 (Mansfield)

The keymove of this tempo problem is obvious. 1. Q-R6. The variations are interesting: 1. —, P-Q6; Q-K6 mate. If the black Rook moves on the Knight file, white mates by Q-K2; if on the 7th rank, by Q-KN6:

1. K-B7? fails after 1. —, R-QB7 ch. Some of our contestants missed this problem because they overlooked that square Q3 was covered by the white Queen only.

No. 230 (Loyd)

This extremely difficult problem was called by one of our contestants, "A masterpiece of confusion". Is that man right? 1. K-K2! Unexpected, for the K is now exposed to all kinds of checks. After 1. —, P-B8/Q ch, his majesty calmly goes on: 2. K-K3! and after any check the R or the B give discovered mate. This is really something! One letter said, "junky", but this bad word does injustice to the author of the problem. He deserves better judgment. The full solution is as follows: 1. K-K2, thr. 2. K-K3, etc. Second threat: 2. R-B7 ch, KxN; 3. B-Q3 mate.

Variations:

a. 1. —, P-B8/N ch; 2. R-B2 ch, KxN; 3. B-Q3 mate.

b. 1. —, KxN; 2. B-Q2 ch, K-Q5; 3. R-B4 mate.

c. 1. —, K-Q5; 2. R-B4 ch, P-K4; 3. NxB mate.

d. 1. —, NxP; 2. B-Q3 ch, K-Q5 (or N-Q4); 3. PxP mate (or R-B8 mate).

See how short the solution can be after inclusion of the two different threats. THIS full solution was asked for.

No. 231 (Layer)

1. P-Q8/N tempo. This is Layer's trick, which was not discovered by all of us. He fooled quite a number.

1. QxRN? fails after 1. —, N-B3; 2. Q-R8 ch, but not mate for the N as well as P can interfere.

1. Q-QB7 doesn't even have a check move after 1. —, N-B3.

DUTCH

No. 228. 1. Dh3, Ke4; 2. Dg3, Kd4; 3. Df3, Kc4; 4. Dd5 mat.

1. —, Kc4; 2. Df5, Kd4; 3. Df3, etc.

No. 229. 1. Da6 tempo.

No. 230. 1. Ke2, dr. 2. Ke3 en aftrek mat door T of L. Tweede dreiging: 2. Tf7 schaak, Ke4:; 3. Ld3 mat.

Varianten:

a. 1. —, f1P sch; 2. Tf2 sch,. Ke4:; 3. Ld3 mat.

b. 1. —, Ke4:; 2. Ld3 sch, Kd4; 3. Tf4 mat.

c. 1. — Kd4; 2. Tf4 sch., e5; 3. Pg3:mat.

d. 1. —, Pb4:; 2. Ld3 sch., Kd4 (Pd5); 3. dc mat (Tf8 mat).

No. 230. 1. d8P tempo.

FIRST THINGS IN CANADA:

Canada's first Nuclear Power Station

by JOHN F. HAYES

(Canadian Scene) — On April 11th, 1962, Canada's first nuclear power station went into operation, and on June 28th reached its full power output of 20,000 kilowatts of electricity. The plant is known as the Nuclear Power Demonstration Station and is located near Rolphton, Ontario, about 150 miles from Ottawa, and 16 miles up the Ottawa River from the Chalk River research centre of Atomic Energy of Canada Limited.

Familiarly called "the NPD Station", this plant is a prototype for larger plants such as the 200,000 kilowatt Douglas Point Nuclear Power Station, located on the eastern shore of Lake Huron, between Kincardine and Port Elgin.

NPD cost $33 million, and was a joint project of Atomic Energy of Canada Limited, Ontario Hydro and the Canadian General Electric Company Limited. The station is operated by a staff of 58; the electricity it produces is fed into the Ontario Hydro southern network.

While the nuclear fission process is complex, its use to produce electricity may be described thus: the nuclear reactor itself is nothing more or less than a source of heat; the fuel — natural uranium — becomes hot as controlled chain reaction takes place; heavy water flows around the hot uranium and absorbs the heat; it is then pumped to heat exchangers, where the heat is transferred to ordinary water which is then converted into steam; the steam, in turn, drives a turbine which is connected to an ordinary electrical generator; in short, nuclear power stations are simply generating plants in which the source of heat for the boiler is "splitting" of uranium atoms instead of burning coal, oil or gas; hydro-electric plants use the energy of falling water to turn their turbines, which in turn drive the generators; the nuclear power plant uses steam to drive its turbines.

More than 70 tons of heavy water are used in the NPD Station, and its fuel loading is about 20 tons of uranium. The Ontario Hydro designed and owns the conventional electricity-producing portion of the plant, and operates the station; it pays Atomic Energy of Canada Limited for the steam fed to the turbine.

So Canada's first Nuclear Power Station demonstrates how the fabulous power of the atom can be practically and safely put to use to serve the everyday needs of Canadians, and of people everywhere in the world. For Canada, 1962 was "YEAR I" of the nuclear electric era; it will be marked in future as a historic year, when Canada's work to harness the atom for peaceful purposes took practical shape in NPD.

MUSEUM PATROL — Equipped with two-way radio, Melcolm Forest and a dog have been as.gned to patrol the galleries of the County Museum in Los Angeles to check thefts and vandalism. The former Marine can reach the dog by radio, but mostly they patrol together in contact with central control.

Free University Confers Doctorate upon A. H. De Graaff

On Friday, December 16, the Free University of Amsterdam conferred the doctor's degree in theology upon Arnold H. De Graaff in recognition of his dissertation entitled **The Educational Ministry of the Church — a Perspective.**

Formerly from Vancouver, B.C., Dr. De Graaff graduated from Calvin Theological Seminary in Grand Rapids. He then went on to complete his academic training in the area of practical theology (pastoral care) under the supervision of the late Dr. J. H. Bavinck. After the decease of Prof. Bavinck, Dr. J. T. Bakker from the Kampen Theological Seminary took over the responsibility of promotorship.

After his return to the U.S., Dr. De Graaff plans to teach some courses in the area of pedagogy at Trinity Christian College in Palos Heights, Ill.

In the words of Prof. Bakker, who spoke at the promotion ceremonies, Dr. De Graaff's dissertation is the result of a sustained and intense search for the foundations upon which practical catechetical instruction inevitably takes place. That intense concern to account for the curriculum and methods of catechetical instruction, Dr. Bakker said, explains why it was necessary for the author to analyze the religious and philosophical startingpoints of those theoretical conceptions of church and education that are current today.

An analysis of current approaches to the church's teaching ministry reveals, Dr. De Graaff contends, that the major problem consists of the tensions between **proclamation** and **education**. This tension is to be found in German as well as in American works. These two terms are played off against each other. Ultimately the German authors tend, under the influence of Barth, to choose for proclamation at the expense of education. The American authors, on the other hand, tend to choose for the opposite. But however these positions may differ, they are based on a similar view of the teaching process, namely that it is a more or less external, autonomous aspect of "religious" education. "So long as the teaching process is thought of as a formal, neutral activity", the author states, "or as belonging to the secular realm, it is impossible to integrate proclamation — however defined — with instruction. Or, conversely, so long as proclamation is considered to belong to the spiritual realm, or to be of another order than education and other human activities, there can never be anything more than an uneasy tension between proclamation and instruction."

In view of this, Dr. De Graaff examines the claims of both recent and not so recent (Dross, Angermeyer, Kuyper, Ten Have, Biesterveld) writers that they can do justice to both the school situation and the nature of the Gospel. The conception of the church employed by these men, he finds, plays a large role in the solutions they offer. The basic problem here is the need to distinguish between the various types of instruction in the faith — at home, in the public or Christian dayschool, and by youth organizations, for instance. Once the peculiar nature of the church is accounted for, the way is open to the proper characterization of the scope and method of instruction as it takes place under the auspices of the church officers.

One's conception of the church's authority and boundaries depends ultimately, De Graaff argues, on his religious and philosophical presuppositions. Catechetics itself, as a limited science, is unable to account for these presuppositions, and must openly confess its dependence on philosophy. Consistent with his perspective, the author in a forthright fashion chooses for the philosophy of the cosmonomic Idea to point the way to a solution to the basic problems.

Catechetical instruction maintains its fundamental structure as an educational activity, a form of teaching. But within the church this teaching is guided by the aspect of faith which determines the structure of the church. Catechetical instruction prepares the church's (immature) members to take up their responsibilities as mature members in the midst of the congregation by means of their introduction to the life, history, confessions, missions, and worship of the congregation. In this instruction the Scriptures must function as the central norm. Because the inner boundaries of the church determine the scope of its educational program, the curriculum must be both all-inclusive and simultaneously limited by the unique perspective of faith by which the instruction is governed. Thus the catechetical instruction is restricted by the limits of the ecclesiastical offices, and nevertheless all-inclusive in the sense that this instruction must explain the universal claim and significance of the gospel for all of life.

Dr. De Graaff concludes his investigation with pointed suggestions for a curriculum and method appropriate to the peculiar nature of the communion in which and concerning which it is given. Some of the "propositions" attached to the dissertation may serve as examples.

VI In his catechetical instruction the minister ought not to limit himself to one particular method.

XII Catechetical instruction and making confession of faith are not to be regarded as the link between baptism and participtation in the Lord's supper.

XV Since certain types of preaching have an adverse effect upon the listeners' emotional life, and, consequently, also upon their believing, more attention should be given to this aspect of preaching in the preparation for the ministry.

XVI The Committee on Education of the Christian Reformed Church should be given the mandate to study the nature and aim of catechetical instruction.

XVII The **Heidelberg Catechism** should no longer be maintained as the primary textbook for catechetical instruction within the **Gereformeerde Kerken.**

PIER VISITOR WINS EXPO 67 ROUNDTRIP

The promenade pier (featuring four artificial islands in the sea) of Scheveningen, Holland's well-known seaside resort, last Sunday received its eight millionth visitor since its opening in 1961.

Besides being made a Knight in the Order of the Silver Starfish by Neptune, the happy visitor, Mr. C. G. Kamerling of Doorn, also received a roundtrip by air for two to Canada to visit Expo 67.

NETHERLANDS EMBASSY,
Information Section.
—Netherlands News

DE MAFFIA

Het ontstaan van de gangsters in Sicilie

Villalba, een dorpje in de provincie Clatanissetta bestaat, evenals dit met vele andere Italiaanse dorpen het geval is, uit een groot landgoed waar de huizen van de arbeiders rondom staan gegroepeerd. Vanwege de emigratie is het aantal inwoners de laatste jaren behoorlijk gedaald en wonen er momenteel zo'n 3000 mensen. De enige bron van bestaan is landbouw en daar de grond niet van de allerbeste soort is, leiden vele boerenarbeiders een armoedig bestaan. Het grootste deel van de opbrengst slokt de herenboer op of komt in handen van de beruchte Maffia organisatie.

Sinds 1785 werden stukken land, die tot rijke herenboeren en baronnen of kerkelijke instituten behoorden, in pacht gegeven aan de boerenarbeiders, onder voorwaarde dat zij de opbrengst van de oogst gedeeltelijk zouden moeten afstaan aan de eigenaar, de gemeente en een groot deel aan de kerk voor het onderhoud van de priesters en nonnen in het nabijgelegen klooster. Bovendien moest er nog een gedeelte afgenomen worden voor de belasting en het onderhoud van de wegen. Voor de boer zelf bleef er dus weinig over. Indien hij aan het eind van het jaar niet aan de eisen van het pacht-contract kon voldoen werd hij beboet of in de gevangenis geworpen indien hij de boete niet kon betalen.

De baronnen daarentegen werden veelal vrijgesteld van het betalen van belasting, aangezien zij voor het onderhoud van het kerkgebouw en allerlei kerkelijke festiviteiten moesten betalen. De onkosten van de kerk, de school, de dokter, enz. moesten echter door het dorp worden betaald. Die onkosten waren werkelijk niet voor de poes!

Het is dan ook zeer begrijpelijk dat de onderdrukte boeren meer dan eens opstonden tegen de baronnen en de Maffia, zoals in 1812, 1820, 1849 toen er 19 boeren werden vermoord, en vele andere keren. Toch gelukte het deze boeren niet om een hechte eenheid te vormen om zodoende de wetten, die reeds lang van kracht waren, door de overheid in werking te laten stellen. Totdat in 1945 de boeren het onrecht hun aangedaan niet langer konden verkroppen.

HET ONTSTAAN VAN DE MAFFIA

De koningen van Italië, een land dat eigenlijk vóór Garibaldi nooit een eenheid vormde, maar onderverdeeld was in verschillende gebieden, stelden gedeelten van het land onder beheer van een baron, die bijgestaan werd door een bewapende garde en opzichters, campieri genaamd. De garde en de opzichters bestonden voornamelijk uit personen die hun hand voor een misdaad niet omdraaiden. Vele factoren leidden er toe dat deze misdadigers op de duur de maffia-organisatie op touw zetten. Aangezien een plaatselijke overheid nagenoeg niet bestond, waren de baronnen heer en meester, die beschermd werden door hun soldaten en wiens zaken werden behartigd door de opzichters. De baronnen onderling gunden elkaar het licht in de ogen niet en herhaaldelijk vonden er hevige gevechten plaats.

Na de boerenopstand van 1812 kwam er enige verandering in de maatschappelijke structuur van deze provincies. Een plaatselijke regering werd ingesteld en de bijzondere voorrechten van de pachtheer werden afgeschaft. De bewapende garde werd vervangen door meer opzichters en een gabellotti, die het landgoed van de baron huurden en er zorg voor moesten dragen dat de eigenaar jaarlijks zijn rente ontving. De gabellotti moest bovendien nog geld overhouden om de opzichters en de boeren te betalen. Voor de gabellotti bleef er dan niet al te veel over. Aangezien de opzichters (de campieri) en de gabellotti onder één hoedje speelden, en er voor zorgden dat zij aan hun trekken kwamen, bleef er voor de boerenarbeiders niet veel over.

De regering maakte zich niet druk om de armoede van de boeren en de baronnen, die meestal naar de steden waren verhuisd, waren afhankelijk van het beleid van de gabellotti's.

Gedurende de opstanden van 1820 en 1848 zagen de gabellotti's, die zich inmiddels hadden georganiseerd in wat zij noemden de Maffia, er kans toe om de plaatselijke regering over te nemen of onder dreigementen aan hun kant te krijgen. Hun 'aanhangers' vormden een groep die 'vrienden van de vrienden' werden genoemd. De baronnen maakten tegen deze maatregelen niet het minste bezwaar zolang zij hun pacht regelmatig in ontvangst konden nemen. De afspraak was immers dat de gabellotti's en hun volgelingen het landgoed van de baron zouden beschermen, terwijl de baron hun zou beschermen indien zij, vanwege hun moorden en stelen, voor het gerecht zouden worden gedaagd. Indien de baron zich niet langer aan deze afspraak wenste te houden werd hij bedreigd met dreigbrieven waarin vermeld werd dat de gabellotti's tegenmaatregelen zouden nemen indien de baron hun een voet dwars wilde zetten.

Op de duur hadden deze heren hun baronnen geheel in bedwang en vertikten ze het om de pacht te betalen. Uit vrees voor de gabellotti verkocht de baron op de duur tegen een zacht prijsje zijn landgoed aan de gabellotti. Dit was echter nog niet genoeg. De gabellotti kreeg aardigheid in dit 'spelletje' en ging dus nog een stap verder. Niemand verhinderde hen immers. De plaatselijke regering was in hun handen en de kerk deed wel een oogje dicht. Sommige priesters deden zelfs flink mee.

VERDERE ONTWIKKELING

Een van de methoden om de beurs te spekken was het stelen van vee. Een andere was het 'beschermen' van een eigenaar's wijngaard en oogst. Dit klinkt nogal onschuldig maar in werkelijkheid was dit echter niet het geval. Het kwam hierop neer. Indien een eigenaar dacht dat hij wel zonder de 'hulp' van de garde en de campieri zijn land kon bebouwen, vond hij tientallen bomen van zijn wijngaard omgekapt juist tegen de tijd dat de vruchten rijp waren. Indien deze waarschuwing niet mocht baten brak men de poten van een kalf. Aangezien de politie in vele gevallen evenmin iets tegen deze benden durfde uitrichten, zat er voor de eigenaar niets anders op dan de 'bescherming' van de maffia te aanvaarden. De landeigenaar werd dan automatisch lid van de 'Onorata Società', waar strikte geheimhouding werd vereist. Indien men toch zijn mond voorbijpraatte werd op zekere dag zijn tong afgesneden.

Ook Garibaldi, die Italië in 1860 tot een eenheid maakte, kon tegen de Maffia weinig uitrichten, aangezien het oude feudale systeem min of meer bleef gehandhaafd en de garde onder leiding van de gabellotti hun fraaie praktijken ongestoord voortzetten.

Verder was de maffia vindingrijk in het aanpassen van veranderde politieke en maatschappelijke situaties. Met de éénwording van Italië kwam eveneens het politieke apparaat op gang. De maffia knoopte vriendschap met de politieke leiders aan en was welwillend om tot een compromis te komen, zolang de organisatie in haar eigen gebied niet te veel op de vingers werd gekeken. Het gevolg was dat zodra de maffia in moeilijkheden verkeerde er altijd politici waren die hen uit de narigheid hielpen. Langzamerhand werd de gabellotti de plaatselijke, politieke leider of in sommige gevallen werd hij door bevriende politici als burgemeester benoemd. Deze zorgde er dan weer voor dat de politici zoveel mogelijk stemmen incasseerden bij de nationale verkiezingen. De politici zorgden er dan wel voor dat de zo noodzakelijke sociale veranderingen in Sicilië niet werden uitgevoerd.

De leden van de Maffia, het waren meestal familieleden, zorgden er wel voor dat ze elkaar de bal toe rolden. Toen sommige familieleden hun kinderen naar de steden stuurden om daar te gaan studeren, kregen zij overal connecties, tot zelfs in de hogere kringen toe. Dit werd mogelijk gemaakt doordat sommige van hun kinderen advocaat werden of zelfs in de politiek terecht kwamen.

Deze Maffia-families kregen, zoals dit meestal het geval is, meer dan eens onderlinge ruzie, die meestal op moord en doodslag uitliep. Uit de strijd kwam dan één persoon naar voren die de leider van de Maffia organisatie werd. Don Vito Cascio Ferro was één van hen. Gedurende zijn 'regering' was de organisatie zelfs een vloot vissersschepen rijk om hiermee het gestolen vee te vervoeren. Wanneer sommige leden de grond te heet onder de voeten werd, emigreerden zij naar Amerika, waar zij de organisatie voortzetten onder de naam: De Zwarte Hand.

De misdaad nam steeds toe. Benden vielen de landeigenaren lastig, maar de leider van de Maffia kwam hem te 'hulp' — tegen betaling natuurlijk! Na Don Vito werd Don Calò de onbetwiste leider van de organisatie.

DE MAFFIA IN DE TIJD VAN HET FASCISME

De oorlog van 1914—'18 leverde voor de Maffia geen windeieren op. Het stelen van paarden werd nu een winstgevend bedrijf. Deze werden dan aan het leger verkocht. Don Calò wist hoe hij te werk moest gaan. Op drieërlei manier wist hij geld te maken met de paarden-business. Hij 'beschermde' (tegen betaling) de mensen die hun gezonde paarden niet aan het leger wilden afstaan. Daarentegen zorgde hij er voor dat hij de oude en afgedankte paarden voor een behoorlijke prijs aan het leger verkocht of hij stal de goede paarden en verkocht deze aan het leger. Het ging uitstekend. De Caltanisette Commissie kocht alle oude knollen op!

De militaire autoriteiten kregen het echter in de gaten en de Maffia organisatoren werden op het matje geroepen. Bij gebrek aan 'bewijs' werden ze weer vrijgelaten.

Er waren nog andere mogelijkheden om zich te verrijken, b.v. de zwarte markt. De rijke zwavelmijnen werden voor hen eveneens een bron van inkomsten. En het nabijgelegen landgoed van een oude barones viel in zijn handen.

Met Mussolini en zijn militair regiem had Calò en zijn organisatie niet te veel op. De aristocratische landeigenaren daarentegen verwachtten veel van Mussolini's beleid. Hij was immers oer-conservatief; hij zou de oude orde weer herstellen en bovendien de Maffia beweging uitroeien. Het volk zelf zag de Maffia graag verdwijnen maar voelde er weinig voor dat de landeigenaren opnieuw de macht in handen zouden krijgen om, zoals voorheen, de arme boerenarbeiders af te persen.

De Maffia realiseerde zich het gevaar. Zij schaarden zich aan de kant van het Fascisme en zorgden ervoor dat zij in Sicilië de leiding in de handen van de hunnen speelden. Dit werd uiteindelijk toch geen succes, want de troepen van Mussolini waren hen niet welgezind, terwijl de landeigenaren, die nu werden beschermd door Mussolini's mannen, zich van de bevelen van de Maffia niets aantrokken.

Nadat Mussolini in 1924 zelf een bezoek aan Sicilië bracht en uitvond hoe machtig de Maffia was, zond hij een zekere Mori naar Palermo om een eind aan hun optreden te maken.

Mori ging echter te ver. Hij was zo actief dat hij schuldigen en onschuldigen in de gevangenis liet zetten. De methoden die hij gebruikte om de misdadigers tot bekentenis te dwingen waren zo wreed, dat zelfs de boerenarbeiders het hiermee niet eens waren. Vele rechters, die oorspronkelijk tot de Maffia behoorden wisten wel een uitweg. Zij verschenen in de uniformen van de fascistenbeweging en zagen een kans om sleutelposities te veroveren, zodat zij onderhands hun praktijken konden voortzetten.

De Maffia als een organisatie verliep echter langzamerhand, totdat het regiem werd opgeruimd door de geallieerden.

Uit de ontwikkeling van de Maffia beweging kan men zien waartoe maatschappelijke en sociale misstanden kunnen leiden. Ook al ontkennen wij niet dat het kwaad vooral in het hart van de mens zit, toch kan de structuur van de maatschappij het kwaad in de hand werken en levensvatbaarheid geven.

RABBI ERNEST KLEIN was zo verontwaardigd over de vele fouten in de reeds bestaande woordenboeken, dat hij tenslotte het besluit genomen heeft er zelf een samen te stellen. Zodoende heeft hij de aandacht van de gehele wereld op zich gevestigd, door in zijn eentje een nieuw etymologisch woordenboek van de Engelse taal te hebben gevormd. Dr. Klein, die in 1925 een eredoctoraat in de Semietische talen en literatuur ontving van de universiteit van Wenen, is rabbijn van de Beth Yitshak Congregation in Toronto. En het meest trots is hij nog op het feit, dat deze dictionaire samengesteld is door een Canadees (Dr. Klein werd in 1902 in Szatmar in Hongarije geboren, maar heeft in 1957 zijn staatsburgerschapspapieren hier in Canada ontvangen). In 1929 werd hij benoemd tot hoofdrabbijn in Nova Zamky, een plaatsje, dat in de Tweede Wereldoorlog geheel is verwoest. De concentratiekampen in Auschwitz en Dachau heeft hij zelf overleefd, maar zijn vrouw, zijn vader en zijn zoon heeft hij helaas moeten verliezen. Toen hij eens op het Britse Consulaat in Boedapest een Wyld's woordenboek zat te bestuderen, heeft hij reeds het besluit genomen om er eens zelf een samen te stellen. In 1961 ontving hij een toelage van $4000 van het Canada Council.

(Globe and Mail Photo)

7 gegronde redenen om per KLM naar Nederland te reizen

1. 21-daagse "economy" tarieven zijn lager dan ooit tevoren. U kunt 14 tot 21 dagen in Nederland blijven.

2. Wilt U langer dan 3 weken in Nederland blijven dan betaalt U deze winter het "off-peak economy" tarief. U kunt Uw reis een jaar verlengen.

3. Indien U niet bij familie kunt logeren dan kunt U in de winter profiteren van lagere hotel- en pensiontarieven.

4. U kunt Uw reis per KLM in gemakkelijke betalingen regelen. U betaalt 10% nu, het overige over 24 maanden verspreid.

5. Indien U in West Canada woont kunt U geld besparen door per trein naar Uw KLM vlucht vanuit Montreal te reizen.

6. De KLM heeft dagelijkse vluchten tussen Canada en Nederland. Acht vluchten terug naar Canada.

7. Trek deze winter (tussen 17 oktober en 1 maart) Uw voordeel uit de "Day on the House" aanbieding van de Amsterdamse VVV. Meer dan twintig gratis geschenken, introducties en uitnodigingen.

Nodig dit jaar een vriend of familielid uit, naar Canada te komen !

De Expo '67 in Montreal, en Centennial-vieringen door geheel Canada heen, zijn goede redenen om dit jaar vrienden of familieleden uit Nederland te gast te hebben.

De KLM kan dit gemakkelijk voor U regelen, ook indien U de reiskosten in Canada wilt voldoen. Uw reisbureau, of de KLM in Canada zal dan de reisbiljetten in Nederland aan Uw gasten laten uitreiken.

De KLM is door geheel Canada heen vertegenwoordigd door officieel aangestelde reisbureaus. De KLM raadt U aan, van de diensten van deze reisbureaus gebruik te maken.

RETOERTARIEVEN "ECONOMY" KLASSE

Naar Amsterdam vanaf:

	21-daags	Off-peak
Montreal	$335.00	$445.00
Toronto/Hamilton	$381.00	$490.00
Winnipeg	$461.00	$570.00
Calgary/Edmonton	$535.00	$644.00
Vancouver	$575.00	$684.00

KLM
ROYAL DUTCH AIRLINES

DE PAUS BEZOCHT POLEN

Het Vaticaan heeft de geruchten van een persoonlijk bezoek van de Paus aan Kardinaal Stefan Wyszynski onlangs bevestigd. Het pauselijk bezoek is geheim gehouden om de wrijvingen van kerk en staat niet aan te wakkeren, temeer daar het bezoek ten doel had om de verhouding van kerk en staat in Polen te verbeteren.

RECTIFICATIE

In ons Kerkelijk Jaaroverzicht in het nummer van 23/30 december j.l. werd o.m. opgemerkt: "Mocht evenwel een vereniging van Presbyterian en Reformed Churches mogelijk zijn, dan wordt geadviseerd dat het Canadese part in onderhandeling zal treden met de Presbyterian Church in Canada."

Het blijkt ons nu, dat van een dienovereenkomstig besluit geen sprake is. Wij betreuren, dat deze zin is gepubliceerd, die waarschijnlijk is ontstaan door de wens van sommigen in de Reformed Church, dat vereniging in dié richting mogelijk zal zijn. Er zijn evenwel anderen, die daartegen ernstige bezwaren hebben. Hoe ook, van officiële zijde zijn geen stappen ondernomen.

Over de omvang van de Zondvloed

②

Nog even wil ik doorgaan met mijn overzicht van wat Gereformeerde schrijvers geschreven hebben over de omvang van de vloed.

We vonden twee lijnen.. Enerzijds theologen, die van oordeel waren, dat de woorden van Genesis de mogelijkheid openlaten van een tot een kleiner gedeelte van de wereld beperkte zondvloed; en anderzijds auteurs, die de nadruk legden op de universaliteit van de vloed.

In 1935 verscheen het bekende boek van ds. S. G. De Graaf **Verbondsgeschiedenis**, waarin hij in alle eenvoud en toch met grote diepgang schetsen geeft voor de vertelling van de Bijbelse Geschiedenis. Daarin lees ik de mooie woorden: 'Toen opende de Here de sluizen des hemels en der aarde: er was een voortdurende plasregen, en uit de aarde kwam het water op, zodat het water op aarde steeg, veertig dagen lang, totdat de ganse aarde en ook de hoogste bergen bedekt waren. Nog meer dan zeven meter stond het water boven de hoogste bergen. Alles, wat leefde op aarde, verging. In de ark zal Noach tot de Here geroepen hebben, tot de Here, die Zijn wereld deed vergaan. Is er bij Hem dan geen ontferming en gedenkt Hij niet de wereld die Hij gemaakt heeft? Dan is het of Noach ook vergaat, en het met de wereld voor eeuwig uit is. Maar hij houdt zich vast aan Gods belofte.'

De Graaf is kennelijk van overtuiging, dat in de zondvloed de eerste wereld verging. Ongeveer terzelfder tijd (in 1930) verschenen de Stone-lectures van prof. Hepp, die hij in dat jaar in Princeton gehouden had, onder de titel: **Calvinism and the philosophy of nature.** Slechts in het voorbijgaan wordt in deze voorlezingen van de zondvloed gesproken, maar waar het gebeurt, waarschuwt prof. Hepp ernstig tegen 'any attempt to belittle the effects of the deluge.' (p. 220) Hij noemt de zondvloed 'de laatste grote catastrofe die de aarde getroffen heeft.' En hij wijst in dit verband op de belofte na de vloed gegeven: '**Voortaan** zullen, zolang de aarde bestaat, zaaiing en oogst, koude en hitte, zomer en winter, dag en nacht, niet ophouden.' (Gen. 9:22)

Voor die tijd was het anders, de zondvloed betekent een definitieve scheidingslijn voor **heel** de aarde.

Een totaal nieuw gezichtspunt kwam in het boek van prof. Jan Lever naar voren: **Creatie en Evolutie**, waarin het spreken van een totale vloed als **fundamentalisme** wordt gebrandmerkt. Prof. Lever verstaat onder dit fundamentalisme 'de mening, dat in Genesis ons naast de scheppings- en heilsverkondiging wetenschappelijk exacte kennis wordt aangeboden.' (blz. 10)

Wat de zondvloed aangaat, is het naar de mening van prof. Lever ongerijmd, om bij het woord 'aarde', in het Genesis-verhaal genoemd, aan de aardbol te denken, maar moet men onderstellen, dat de schrijver alleen de hem bekende aarde op het oog had.

Anders, zo vervolgt prof. Lever, moet men ook aannemen, dat alle 'soorten' dieren die men kent in de ark van Noach vertegenwoordigd waren. Dus van de reine dieren en vogels zeven paren, van de onreine dieren één paar. Daar wij momenteel ongeveer 15.000 soorten vogels kennen, betekent dit dat er in de ark 210.000 vogels waren. Van de insecten kennen wij ongeveer 800.000 soorten. Indien wij deze onrein rekenen (dat waren zij niet allemaal, zie Lev. 11) komen wij tot de conclusie dat er reeds 1.6 miljoen insecten in de ark waren. De meest beperkte schatting van het totaal aantal dieren in de ark geeft dan ruim 2.5 miljoen. Maar dan hebben we nog afgezien van de enorme hoeveelheid voedsel die (zie Gen. 6, vs. 21) meegenomen moest worden om al deze dieren gedurende ongeveer een jaar te voeden. Het spreekt vanzelf, dat de ark dit alles niet heeft kunnen bevatten.' Het is dus de eenvoudige conclusie van prof. Lever: 'Het was onmogelijk.'

En, laten we dit even scherp zien, hij komt **niet** tot deze conclusie op grond van zijn exegese van Genesis (hoewel hij over de z.g. fundamentalistische exegese de staf breekt), maar op grond van zijn rationele berekening. Dat betekent, dat aan zijn opvatting veel meer vast zit dan alleen maar de gedachte van een verwerping van een universele vloed. Wie even doordenkt, moet dat toch wel zien.

Want in het Schriftgedeelte dat prof. Lever critiseert wordt het woord 'aarde' in de zin van 'bewoonde wereld' in het geheel niet genoemd. We lezen daar, dat de Here zegt: 'Van al wat leeft, van alle vlees, van alles zult gij een paar in de ark brengen om het met u in het leven te **behouden**: mannetje en wijfje zullen **het zijn.** Van het gevogelte naar zijn **aard** en van het vee naar zijn **aard**, van al het kruipend **gedierte** der aarde naar zijn aard, **van alles** zal één paar tot u komen, om het in het leven te behouden. En gij, neem u van alle voedsel, dat gegeten wordt, en verzamel het bij u, opdat het voor u en hen tot spijze zij. En Noach deed het; geheel zoals God hem geboden had, deed hij.'

Deze woorden spreken noch van een beperkte vloed noch van een universele vloed, maar van 'al wat leeft'.

Maar volgens **prof. Levers berekening** kon dit niet.

Daarom is **de volgende stap** heel wat duidelijker.

Van die volgende stap las ik in de Groninger Kerkbode van 3 nov. 1966, in een hoofdartikel van ds. Reeskamp over: **De zondvloed en daarna.**

Ds. Reeskamp was aangevallen door iemand, die de opvatting huldigde, dat de zondvloed **alleen** maar een locale ramp zou zijn geweest. De argumenten van zijn bestrijder waren: waar moest al dat water vandaan komen, dat tot op een hoogte van 10 k.m. (boven de Himalaya) de aarde overdekte? En waar moest al dat water daarna heen? Dan was ook heel de plantenwereld vernietigd.

Ds. Reeskamp antwoordde deze vrager zeer terecht, dat hij 'alsmaar logisch doorredenerend, aan wat de Bijbel zelf zegt geen recht deed wedervaren.' Naar zijn oordeel zegt het Bijbelverhaal heel duidelijk, dat de schrijver zich een vloed gedacht heeft, die heel de aarde trof. 'De schrijver tekent hier **de ondergang van de eerste wereld.** Een locale zondvloed? Wat voor zin heeft dan de belofte dat er geen vloed meer zal zijn om al het levende te verderven? Locale vloeden zijn er te allen tijde geweest. Men denke aan Zeeland 1953.'

Maar dan komt de wending.

Dan schrijft ds. Reeskamp: 'Of er dan inderdaad een totale zondvloed geweest is? **Men moet m.i. deze vraag niet stellen.** Omdat men dan weer doet alsof de H. Schrift ons zelfs de oergeschiedenis vertelt op de manier, waarop wij geschiedenis vertellen. Precies kloppend met de feiten. Als een notariële acte. Als wij zo tot de Schrift komen — met **onze** opvatting van geschiedbeschrijving — dan doen wij — hoe goed bedoeld ook — het Woord Gods tekort. Het gaat om de boodschap, die inderdaad aan een bepaalde realiteit is ontleend.'

Ik noemde dit de volgende stap.

Professor Lever bestreed een Schriftopvatting, die hij fundamentalistisch noemt, hij meent de Schrift te kunnen lezen en verklaren op een andere wijze, hoe dan ook.

Maar ds. Reeskamp handhaaft voor de volle honderd procent datgene, wat prof. Lever fundamentalistisch noemt; hij zegt: het staat toch maar in de Bijbel. Maar dan voegt hij eraan toe: 'maar daarom hoeft het nog niet echt zo gebeurd te zijn; want het gaat om de boodschap; en dat is wat anders dan kennis van historische feiten, al zit er wel een bepaalde realiteit achter.'

Ik heb de indruk, dat men in andere kring een dergelijke opvatting mythisch zou noemen, en de term 'ontmythologiseren' zou gebruiken.

L.Pr.

INDIA'S PROBLEMEN

Amritsar: De heilige Sant Fateh Singh (midden) moest ondersteund worden door enige volgelingen toen hij in het openbaar verscheen. De geestelijke dreigde zich te zullen verbranden in een bassin met benzine als de Indiase regering niet ingaat op zijn eis de stad Chandigarh (Hindoestaat Hariyana) toe te voegen aan Poenjaab, deelstaat van de Sikhs. Intussen schijnt er tussen de Indiase regering en de Poenjaab bestuurders een regeling getroffen te zijn.

Voedsel voor INDIA

Hoewel de oogst van 1966 in India iets beter is dan gedurende de laatste twee jaren, is er toch niet voldoende voedsel om de meer dan 500 miljoen magen te vullen. Door de droogte gedurende het voorjaar en de overvloedige regens in de herfst is de opbrengst onvoldoende. Dit geldt vooral de noordelijke provincies, zoals b.v. de provincie Bihar, die ten noordoosten van Delhi ligt. Er zal dus buitenlandse hulp moeten komen.

Maanden geleden heeft de regering van India reeds contact opgenomen met desbetreffende autoriteiten in Amerika, maar het duurde lang alvorens de president toestemming gaf om voedsel te zenden.

Er zijn verschillende redenen waarom Amerika draalde om India te hulp te komen.

De graanvoorraad in Amerika is zodanig geslonken dat de Amerikaanse regering andere landen niet kan blijven voorzien van graan. De regering acht het beter om de landen, die herhaaldelijk om graan vragen, daar reeds nu op attent te maken.

Dit is echter de enige reden niet. Amerikaanse deskundigen op het gebied van hulp aan onontwikkelde gebieden beginnen zich af te vragen of het wel zo verstandig is om deze landen onmiddellijk te helpen, zonder dat deze landen de moeite nemen om hun problemen zelf op te lossen. Dit is eveneens zo het geval in India. Er zijn streken waar men over voldoende voedsel beschikt. Het is nu de taak van de regering dat een deel van dit voedsel naar streken wordt getransporteerd waar een tekort heerst. Vele boeren, die soms eveneens een regeringsfunctie uitoefenen, voelen daar niet te veel voor. Zij verkopen het overige voedsel liever aan andere landen om daarvoor een betere prijs te ontvangen. Bovendien zijn de vervoersmiddelen in India allesbehalve up to date! Toch slooft de regering van India zich niet uit om hierin verbetering aan te brengen. Men ontvangt liever graan uit het buitenland, waarvan een gedeelte door overheidspersonen wordt verkocht om er zodoende een slaatje uit te slaan. Dit gedrag begint de Amerikaanse regering langzamerhand te vervelen. Vandaar dat men in Washington overgaat om alleen die landen te helpen die proberen zich zelf te helpen. Dit is inderdaad een veel gezonder politiek dan het 'sinterklaas-spelen', zoals dit vele jaren het geval is geweest.

Trouwens Amerika schijnt de laatste tijd wat haar politieke 'outlook' betreft zich te wijzigen. Tot dusver kwam men dergelijke landen te hulp omdat men vreesde dat anders de Russen zouden helpen en hun hulp als propaganda zouden gebruiken om het communisme populair te maken. Tegenwoordig is men in Amerika wat minder bang voor het communistische gevaar. Men gaat inzien dat men het communisme niet bestrijdt door altijd maar de 'goede sint' uit te hangen, maar door de landen zelf te wijzen op hun plichten en deze te stimuleren om sociale verbeteringen aan te brengen. Inplaats van de Russen voor te zijn met het hulp verlenen, wacht men nu eerst af of Rusland ook bereid is eens een handje te helpen. Men gaat er bij de Amerikaanse regering tegenwoordig dus van uit dat de hulpverlening geen politiek spel moet zijn, maar een zaak van internationaal belang. Dit is inderdaad een gezonde kijk en we juichen de veranderingen in het politieke beleid van Amerika dan ook van harte toe.

Men mag dit jaar van Rusland ook verwachten dat ze een handje zal helpen. Want de oogst in Rusland was goed. Volgens de partij is dit voornamelijk te denken aan het 'wijze' beleid van de communistische partij, maar in werkelijkheid waren de weersomstandigheden het afgelopen jaar zeer gunstig. Inderdaad krijgen de Russische boeren nu meer aardigheid aan hun bedrijf, daar hun hogere lonen worden uitbetaald, wat inderdaad een verbetering is. Daartoe werd de regering echter gedwongen, aangezien de landbouw in zo'n armoedige staat verkeerde, dat drastische verbeteringen noodzakelijk waren.

De andere landen, zoals Canada en Australië, kunnen eveneens wel een handje gaan helpen. Tot dusver heeft Amerika altijd alleen zo'n beetje de klappen moeten opvangen, met daarbij nog veel critiek op hun beleid. Daarom wil Amerika de vrije wereld nauwer betrekken bij de internationale hulpverlening en het handhaven van de wereldvrede. Engeland heeft wat dit laatste betreft onlangs uitgevonden dat het gemakkelijker is over vredesonderhandelingen te praten dan de oorlog tot een stilstand te brengen. De plannen van president Johnson en ex-president Eisenhower om een bezoek te brengen aan de Europese en Aziatische landen heeft onder meer ook ten doel om meerdere landen te betrekken bij de internationale problemen waarvoor Amerika zich soms bijna alleen voor zag geplaatst.

Het uitstel van Amerika brengt Mrs. Gandhi echter enigszins in moeilijkheden, nu de nationale verkiezingen voor de deur staan. Sommigen becritiseerden haar dat ze teveel steunde op Amerika en daardoor de neutraliteit van India niet handhaafde. Men is bang dat dit nadelige gevolgen zal hebben in verband met de verhouding tot Pakistan. Indien India teveel aan de kant van Amerika gaat staan, dan zal Pakistan hulp zoeken bij Rusland met het gevolg dat de wrijvingen, die er bestaan tussen de twee landen, zullen toenemen, temeer daar de laatste maanden de verhoudingen er niet beter op zijn geworden, ondanks de overeenkomsten die in Taskhant zijn gesloten.

Nu Amerika India in de kou laat staan zeggen vele Indiërs natuurlijk: "Zie je nu wel, je bereikt er niets mee om Amerika als vriend te hebben." Deze klacht kan de uitslag van de verkiezingen inderdaad beïnvloeden.

Inmiddels komt er wat beweging in de regering van India. Enkele weken geleden heeft men een conferentie van alle presidenten van de staten belegd waar men heeft besloten een nationaal voedselbudget op te stellen, waarover een centrale commissie zal worden geplaatst.

De provinciale regeringen zullen nu niet langer naar willekeur de voedselvoorziening regelen, maar de daartoe aangewezen commissie zal er zorg voor dragen dat de benodigde gelden en voedselvoorraden zo eerlijk mogelijk worden verdeeld. De vraag is echter of deze commissie goede resultaten zal boeken, aangezien tot dusver nagenoeg alle provinciale presidenten aangesloten zijn bij de Congres Partij, zodat 'partijpolitiek' moeilijk is te vermijden. Men hoopt echter dat na de verkiezingen meerdere leden van de oppositiepartijen provinciale presidentszetels zullen bezetten, zodat de voedselcommissie door verschillende partijen zal worden vertegenwoordigd.

Geen pardon voor automobilisten in New York

Elke dag vinden zo'n 5,500 automobilisten in New York een papiertje op hun voorruit bevestigd, waarop staat dat zij bekeurd zijn voor een bedrag variërend van $5 tot $15, vanwege het parkeren op plaatsen waar dit verboden is. De helft van hen beschouwt dit groene papiertje als onbelangrijk en deponeert het op straat of thuis in de prullemand. Men weet het zo langzamerhand wel. Het neemt de politie ongeveer 18 maanden om de namen en adressen van de eigenaars op te zoeken. Voor de rechters is er bovendien al geen doorkomen aan, want er liggen zo'n 4 miljoen 'cases' opgestapeld.

Hierin is nu verandering gekomen. De automobilisten in New York zullen voortaan wel oppassen om de bekeuring achteloos weg te gooien. De politie heeft namelijk een computer in gebruik genomen die in een ommezien van tijd de overtreders opspoort. Het departement van politie beschikt over een magnetische band waarop alle namen, adressen en autonummers van de automobilisten in New York voorkomen. Men behoeft slechts het autonummer aan de computer 'mee te delen' en deze zorgt er verder voor dat binnen enkele seconden de politie de naam en het adres van de overtreder weet. De persoon in kwestie krijgt dan nog 35 dagen om het bedrag te betalen. Geeft hij hieraan geen gehoor dan wordt de boete met $50 verhoogd.

Nadat de computer slechts enkele weken in gebruik was regende het betalingen, zo zelfs, dat de politie één der banken opdroeg om de gelden in ontvangst te nemen.

ROTER TABLETTEN

tegen maagklachten

Wordt U geplaagd door maagpijnen, maagzuur, gassen? Voelt U zich hondsmoe Slaperig na maaltijden?

Probeer dan ROTER tabletten — in vol vertrouwen — voor vlugge verlichting

ROTER tabletten — een populair recept in vele Europese landen — hier verkrijgbaar in alle goede "drug stores".

WILLIAM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Voor al Uw

Verzekeringen

Auto-, Brand-, Ongevallen- en Ziekteverzekering

(met wekelijks inkomen)

en alle andere verzekeringen

Mac. Vanderhout

Insurance Agency Ltd.

795 KING STREET EAST HAMILTON, ONT.

PHONE LI 4-2837

KANTTEKENINGEN BIJ HET BOEK

"Is de gereformeerde wereld veranderd?"

①

HET MENSELIJKE

De laatste paar jaar zijn er in Nederland verschillende van dergelijke boeken van de pers gekomen. 'Parade der mannenbroeders', 'De kogel door de kerk' en onlangs de boeken 'Opstand der gezagsgetrouwen' en 'Is de gereformeerde wereld veranderd?' Men vraagt zich onwillekeurig af hoe het toch komt dat in de laatste tijd dergelijke boeken worden geschreven. Is het een 'gril', als van die jongens die hun haren tot over hun kraag laten groeien? Of zit er meer achter? Moeten we deze boeken met een glimlach terzijde leggen of moeten we over de inhoud en het verschijnen van deze boeken nog eens verder nadenken?

Persoonlijk geloof ik dat we er nog eens wat over moeten nadenken. Niet omdat deze boeken stuk voor stuk van blijvende waarde zijn. Sommige zijn nogal eenzijdig en doen wat kwajongensachtig aan. Het VERSCHIJNEN van deze boeken moet ons toch de vraag doen stellen: waarom komen er plotseling verschillende van deze boeken op de markt?

Al deze boeken hebben één ding gemeen: zij houden zich sterk bezig met het **verleden.** Mannen als Groen, Kuyper, Talma, Colijn passeren de revue. Onderwerpen als de kwestie-Assen, voor-oorlogse opinies over ethische vragen worden opgegraven.

Waarom is men toch zo geïnteresseerd in het verleden? Deze interesse past toch niet bij de tendens van onze tijd. Want vandaag is men over het algemeen a-historisch. Men leeft hij de **dag** en bekommert zich niet teveel om het verleden. Maakt de kerk in dit opzicht dan een uitzondering? Het schijnt van wel. Men ziet in de R.K. kerk een opgraven van het verleden. De geschiedenis van de oude kerk b.v. is zeer in trek. In de gereformeerde wereld is men eveneens bezig met het grasduinen in het verleden. Wat is hiervan de reden?

De kerk ziet zich tegenwoordig voor vele vragen gesteld. Ingrijpende vragen. Er worden op deze vragen antwoorden gegeven die verschillen van de antwoorden die onze voorvaders hierop gaven. Dat brengt sommige mensen ertoe om te zeggen: "maar **vroeger** . . ." En zij klemmen zich aan het verleden vast. Als zij het over de onfeilbaarheid van de bijbel of de eerste hoofdstukken van Genesis hebben, dan citeren zij Bavinck, Kuyper, Aalders of — in Amerika — Machen, Murray en vele anderen. Men zou bij dergelijke vraagstukken echter wat meer aan exegese moeten doen. U moet mij goed begrijpen: ik zeg van deze voorvaders of leiders van de oudere garde geen kwaad. Deze mensen hebben enorm veel werk verricht en zich inderdaad voor God's koninkrijk **uitgesloofd.** En zij hebben dit uit **liefde** en **overtuiging** gedaan.

Toch worden ons vandaag opnieuw ingrijpende vragen gesteld. Van **ons** wordt nu een antwoord verwacht. Wij mogen gebruik maken van wat vroeger is gezegd en geschreven. Wij zouden eigenwijs zijn wanneer wij dit niet zouden doen, maar wij zullen toch eveneens ons moeten realiseren dat de tijd is voortgegaan en wij de hedendaagse vragen niet **altijd** en **uitsluitend** met antwoorden, die in het verleden zijn gegeven, kunnen beantwoorden.

Terecht gaf prof. Anema zijn studenten het advies niet alles aan te nemen enkel en alleen omdat Kuyper het zo leerde. Dit gebeurde in die tijd maar al te vaak. Trouwens dit euvel komt ook onder ons herhaaldelijk voor. Vooral studenten zullen er zich voor moeten hoeden om een bepaalde professor, waarvan zij veel hebben geleerd, critiekloos te volgen.

Bovendien moeten we niet denken dat alles van vroeger goed was, en onze moderne tijd geheel werelds en slecht is. Gelukkig niet! Gods Geest verricht ook in ónze tijd nog grote wonderen.

In de genoemde boeken nu hoort men steeds dit refrein: ook onze voorvaders waren mensen, **zondige** mensen. Onze voorvaders hadden het niet altijd bij het rechte eind, evenmin als wij. In deze boeken komt ook nog iets anders naar voren: men is steeds bezig al de fránje van het verleden weg te rukken met het **doel** om het ware, het zuivere, het op het evangeliegerichte in het daglicht te stellen. Achter deze boeken branden harten die hunkeren naar warmte, liefde en waarachtigheid. Wanneer er kogels door de kerk gaan is het niet de bedoeling om de kerk in puin te schieten, maar om voltreffers op allerlei uiterlijk vertoon, onderlinge ruzie, e.d. af te vuren. De bijbel zelf zit vol met deze voltreffers.

Wanneer prof. Veenhof schrijft: "Ik geloof dat daarna (na de tijd van Groen en Kuyper) de verwereldlijking (!) is opgetreden. Men keek naar het stemmenaantal, probeerde verworven posities te sauveren, er kwamen massale, zichzelf verheerlijkende herdenkingen, — maar uit de gesprekken met catechisanten merkte ik dat er in de gezinnen heel weinig concreet over het dienen van God . . . gesproken werd," dan is dit zo'n voltreffer.

Er wordt in onze kringen, vooral in sommige kerkelijke bladen zowel in Canada als in Amerika nogal eens met de vinger naar de kerkelijke ontwikkeling in Nederland gewezen. Maar het zou beter zijn indien men wat critischer ten opzichte van zichzelf was! Ik ben het niet in alles eens met wat er in de Nederlandse pers geschreven wordt, maar er zit een dosis gezonde zelfcritiek in en een moed om de problemen van vandaag onder ogen te zien.

Laten ook wij het verleden (in dit geval b.v. van de Chr. Ref.) eens wat eerlijker en nuchterder bekijken. Dat zou ons werkelijk geen kwaad doen. Wat voor bezwaar kan men hebben tegen de opmerking dat Colijn het niet altijd juist zag. Halen Mr. de Gaay Fortman en prof. Veenhof daarmee de A.R. partij of de bijbelse beginselen voor het politieke leven naar beneden?

Mensen zijn niet feilloos, ook gelovigen niet. Ook niet al zijn ze voorvechters van de christelijke school en zullen ze geen Unionville missen. Wij, zelfs al zijn u en ik hiervan voorstanders, zullen toch op onze hoede moeten zijn om niet op **onszelf** te steunen, maar ons altijd weer moeten afvragen: doe ik het werkelijk om Christus' wil?

Wij kijken dan ook niet neer op onze voorvaders, want wij weten zelf heel goed dat ons hetzelfde gevaar bedreigt. Ook wíj vervallen gemakkelijk in mensverheerlijking. Ook wij kloppen onszelf **graag** op de schouders omdat we onze kinderen naar de christelijke school sturen, terwijl we op die anderen, die dit niet doen, neerzien.

Daarom is het goed de genoemde boeken, ook al slikken we niet alles wat erin staat, te lezen en als een **spiegel** te gebruiken. Misschien komen we tot ontdekkingen die ons ten **goede** zullen zijn.

In de genoemde boeken gaat het over het vele **menselijke.** Toch is dit niet het laatste wat we hierover willen zeggen, want naast het menselijke, ja, **ondanks** dat menselijke heeft God Zijn werk voort laten gaan. Wij mogen vandaag vruchten plukken van bomen, waaraan ook dorre takken en vergeelde bladeren zaten.

Bij ons in Canada is het niet altijd zoals het eigenlijk wezen moest. Wij weten het wel, maar in het geloof, dat Hij Die getrouw is Zijn plannen volvoert, willen we verder bouwen en nemen we met dankbaarheid de waarschuwingen, die vanuit de genoemde boeken tot ons komen, ter harte.

P.T.

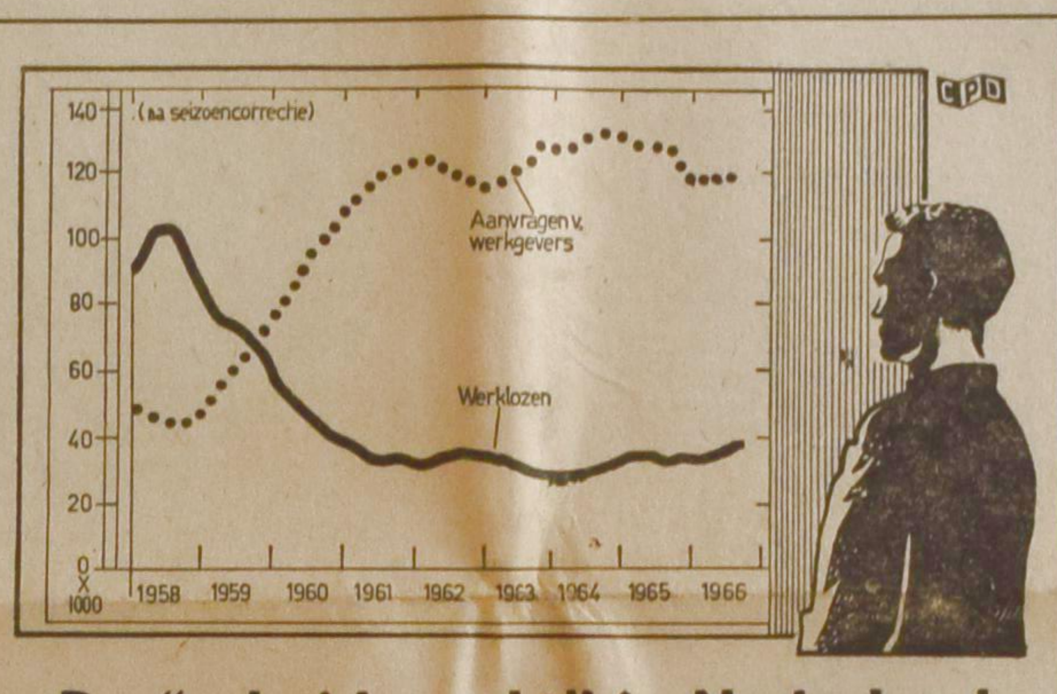

De "arbeidsmarkt" in Nederland

Wij behoeven U niet te vertellen dat er heel wat geld nodig is voor aankoop van een nieuw huis...
Wij kunnen U wel vertellen, hoe U door regelmatig sparen dat bord kunt laten zeggen:

VERKOCHT!

Namelijk: Met Scotiabank's unieke "Packaged Savings Plan" stelt U uw doel vast en maakt dan regelmatige maandelijkse "betalingen aan uzelf" over. Zodra U uw doel bereikt, hebt U niet alleen uw spaargeld, maar bovendien een bonus in contanten van de Scotiabank. Gedurende de spaarperiode is uw leven verzekerd — kosteloos! — voor het volle bedrag van uw spaardoel. Informeer vandaag naar het "Packaged Savings Plan"— bij ieder kantoor van Scotiabank.

Scotia BANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

GAAT DE LIEFDE DOOR DE MAAG?

Onderzoekingen in Engeland hebben uitgewezen dat de huwelijken van hen die een 'co-educational' school hebben bezocht gelukkiger zijn dan de vrouwen die geen cursussen hebben genomen in koken en naaien en van de mannen die geen lessen hebben genomen in werktuigkunde en electronica. Hieruit zou men dus kunnen concluderen dat de liefde gedeeltelijk door de maag gaat, hoewel het welslagen van het huwelijk eveneens afhangt van een echtgenoot die van knutselen houdt.

Uw zenuwen verzwakt

altijd moe, down, prikkelbaar, angstig, huilerig, onrustig, onredelijk, nare dromen, is alles verkeerd, ziet ge nergens licht, levensmoe? Duizenden genazen radicaal door een goede kuur met onze onschad. Florageneeskruiden. Toezending desgew. in blanco verpakk. Ook voor alle andere slep. ziekten! Meldt Uw ziekte in vol vertrouwen aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA'
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Op Vreemde Bodem

door C. J. Ooms-Vinckers

(9)

'Ja, ze zijn weggetrokken en ... mijn moeder is omgekomen in de wervelstorm van twintig jaar geleden,' zei Manuel vlug. 'Ze was christin, maar dat heeft haar niet geholpen.' Er lag een bittere klank in zijn stem en bij de gedachte aan het kruisje kon hij zijn tranen niet inhouden.

'We moeten de aardse plagen allemaal gelijkelijk dragen,' zei Broeder Johannes met een zucht.

'Waarom?' vroeg Manuel fel.

'Dat weten we niet, Manuel, maar we hebben uitzicht op beter en dat is onze grote troost. Daar putten we kracht uit om verder te gaan en door alles heen, onze opdracht te volbrengen. We moeten een ieder die op onze weg komt met goede wil en mededogen tegemoet gaan. Dan maken we de ander gelukkig in de naam van God en... we zijn zelf gelukkig.'

'Dat kan niet als je kwaad bent van binnen en niet meer weet wat je doet. Ik heb... ik heb nooit geweten wat ik deed.'

'Maar nu je meer nadenkt, zul je je er hoe langer hoe meer rekenschap van geven, wat je wèl en wat je niet moet doen.'

'Dat is niet waar, ik...' Manuel brak de zin af en snikte het plotseling uit: 'Het kruisje... van mijn moeder... ik heb het in zee gesmeten.'

Broeder Johannes greep de klamme hand van Manuel en richtte hem op. 'We gaan wat wandelen. Het is heerlijk fris buiten om deze tijd.'

Manuel schuifelde met gebogen hoofd naar buiten en Broeder Johannes volgde hem. Hij had diep medelijden met de ongelukkige jongen. Hij had de leeftijd voor een man, maar 't was een groot kind; verlaten en aan zichzelf overgeleverd. Een goed verstand maar geen idee van zijn roeping als mens.

Toen ze een stukje hadden gelopen, zei Broeder Johannes zacht: 'Je kunt me alles vertellen wat je wilt, maar alleen als je er behoefte aan hebt. Ik ben immers je vriend, je dankbare vriend mag ik wel zeggen.'

Hij hoorde Manuel zuchten.

'Misschien heb je ook moeilijkheden aan boord gehad of bevalt het leven op zee je toch niet. Het leven op vreemde bodem eist inspanning en vooral als je er geen specifiek doel mee dient. Je kunt afmonsteren in Oran.'

'Dat geeft allemaal niets. Ik zal het kruisje nooit terug vinden of in... een vissenmaag,' zei Manuel nors. Maar ineens barstte hij in lachen uit en hakkelde: 'Je zou wel willen dat ik weer vissertje werd, een smerig vissertje, een soort Arabische bedelaar, waar iedereen op spuwt. Ja... jij ook, al doe je net of je m'n vriend bent.'

'Maar Manuel, hoe heb ik het nu met je? Je achterdocht is vreselijk en wat heeft het kruis er mee te maken. Waarom moet je met mijn godsdienst spotten?' zei Broeder Johannes verdrietig.

Manuel liet zich op de stenen kaderand vallen. 'Ik... ik bedoel het kruisje van mijn moeder. 't Is heel klein... het is van zilver, 'k heb het om mijn hals gedragen. Ik heb het in zee gesmeten... ik was gek,' snikte hij.

'Je mag zo niet blijven tobben. Breek jezelf toch open voor een goede vriend. Was je moeder christin?'

'Mijn grootvader zei het. Hij had het kruisje in de grond gelegd bij zijn geld. Ik heb het genomen en... over de railing gegooid, toen ik boos was.'

'Waarom haatte je dat kruis zo? Hebben de christenen je zoveel meer kwaad gedaan dan de mensen van de Islam?' vroeg Broeder Johannes bedroefd.

Manuel stond op en droogde zijn tranen. 'Ik bedoel jullie niet... ik bedoel ook het kruis niet. Ik ben ongelukkig,' bracht hij er met moeite uit.

'Ben je ongeluukiger geworden sinds je langs vreemde kusten zwerft?' vroeg Broeder Johannes.

'Sinds ik... Melita heb ontmoet,' zei Manuel met gesmoorde stem.

Hoewel Broeder Johannes vage vermoedens had gekoesterd, schrok hij toch bij deze bekentenis. Wat moest hij hier op zeggen? Welke argumenten kon hij aanvoeren om deze geheel onverwachte tragiek in het leven van Manuel om te wenden en te verzachten?

'Jonge mannen zijn gauw geboeid door een aardig meisje. Met de tijd veranderen de gedachten gewoonlijk. Dan zien ze weer zoveel wat hun aandacht in beslag neemt, dat de indrukken van voorheen op de achtergrond raken.'

Toen hij Manuel een verbolgen beweging zag maken, zei hij luchtiger: 'Melita is je beslist vriendschappelijk gezind; daar zul je voorlopig genoegen mee moeten nemen. Duizenden jonge mannen hebben dezelfde ervaring, één of gewoonlijk meer keren.'

'De godsdienst is het ergste, heeft ze gezegd, daarom... zocht ik wraak bij het kruisje.'

'Beste Manuel, je zult nog veel moeten leren, maar wraak is een slecht begin bij... een liefde. Ik heb je zo-even al gezegd: liefde néémt niet, liefde gééft.'

'Die christelijke liefde ken ik niet,' zei Manuel nukkig.

'Dan begin je met die te leren kennen. We gaan samen hard aan 't werk, Manuel. Veel harder dan tot nu toe. Wanneer vertrekt de boot?'

'Zaterdag.'

'Dan hebben we nog vier volle dagen. Ik leg je alles uit van die nieuwe boekjes en ik zal zorgen dat je in iedere haven iets anders te lezen krijgt.'

'Ik wil bij u blijven, ik zal werk zoeken hier.'

Broeder Johannes schrok. 'Je zult dat zo ineens niet kunnen doen, mijn vriend. Je hebt je verbonden tot je in Oran terug bent.'

'Maar ik wil niet terug,' weerstreefde Manuel.

'We moeten veel doen, waar we in ons hart geen zin in hebben. En ook veel laten, wat we liever wèl zouden doen. Maar daar wennen we zo aan, dat het ons gelukkig maakt, als het een gewoonte is geworden,' zei Broeder Johannes opgewekt.

'Ik wil van die christelijke leer niets weten,' hield Manuel vol.

'Dat zijn geen speciale christelijke voorschriften. Dat zijn voorschriften voor alle mensen, die gelukkig willen worden. Je wilt toch zeker niet blijven modderen in allerlei nare gedachten? We streven naar een beetje geluk. Jij ook.'

'Ik wil gaan, als u denkt, dat het Melita gelukkig maakt,' zei Manuel met neergeslagen ogen.

Broeder Johannes keek stil voor zich heen en zei tenslotte: 'Manuel, ik vraag je een grote gunst. Verontrust mijn jong en onbevangen zusje niet, met haar een soort dwang op te leggen. Eis niets van haar omdat je je plicht hebt gedaan met naar Oran terug te gaan om daar in volle vrijheid een nieuwe keus te maken voor je werk. Wat je ook voor mijn zusje voelt, blijf enkel een vriend. Het is heel veel wat ik van je vraag,' besloot Broeder Johannes met een hulpeloos gebaar.

Manuel hief snel het hoofd op en keek hem met klare ogen aan.

'Ik zal Melita niet hinderen. Wees gerust,' zei hij trots.

Er was maar één manier voor Manuel om de gedachten aan Melita en de geschiedenis van het kruisje kwijt te raken, naar hij meende. Het ijverig lezen in de boekjes, die Broeder Johannes hem had gebracht. Tot de dag van vertrek was de Broeder alle dagen op de boot verschenen. Hij was niet meer teruggekomen op het gesprek, dat ze samen over Melita hadden gevoerd. Gelukkig maar, Manuel was vast van plan haar te vergeten. In deze haven kon hij de stad niet ingaan omdat de Broeder hem op de hielen zat, maar in de volgende plaats zou hij met de anderen aan de zwier gaan. Hij zou alles op alles zetten om het beeld van Melita uit te bannen.

Toen de brieven en pakjes aan boord kwamen en werden uitgedeeld, bleef hij express op een afstand staan. Een makker van hem kwam met een pakje op hem af. Een pakje nog wel: de handen van Manuel beefden bij het lospeuteren van het touwtje.

De versnaperingen die te voorschijn kwamen, waren vergezeld door een brief van de familie en een groet van Melita. 't Zweet brak hem uit; er zou nooit een einde komen aan de ellende. Die Broeder en zijn familie waren hem noodlottig geworden. Noodlottig? Nee, dat was een verkeerd woord. Hij had veel ontwikkeling opgedaan en hij zou het ver kunnen brengen met zijn kennis.

Na een paar dagen besefte hij het pakket met versnaperingen te moeten beantwoorden met een bedankje en er ook niet buiten te kunnen, Melita de groeten terug te doen.

't Viel hem op dat, ondanks zijn kloeke voornemens, hij pas in volle zee, alweer naar de volgende haven verlangde. Als daar een kaart van Melita was, zou het niet makkelijk vallen, niets te laten horen. En wat hinderde het ook eigenlijk? Ze konden toch vrienden blijven? Hij had zich veel te veel opgewonden, dat kwam door dat kruisje en hij werd voor de zoveelste maal wrevelig op zichzelf, dat 't kleine zilveren sieraadje van zijn moeder, niet meer om zijn hals hing.

Hij ging met grote ijver aan het werk en merkte dat het leven hem hoe langer hoe makkelijker viel. De sommen en de lessen over maten en gewichten begreep hij allemaal even goed. De kok had de kapitein om meer gage voor hem gevraagd en dat was grif toegestaan. Hij kreeg ook een apart hokje om zijn spullen in op te bergen. Als Melita en het weggegooide kruisje niet aldoor in zijn hoofd spookten, zou hij gelukkig zijn. Hij zou pronken met zijn neuwe kennis en een zelfstandige kok kunnen worden. Van de vrachtboot zou hij naar een passagiersschip overgaan en dan... naar Amerika. Niet met de simpele gedachten van vroeger, maar met de 'kijk' van een ontwikkeld mens. Hij had veel geleerd van de Broeder, alleen dat 'alles géven' en 'niets vragen' begreep hij niet. Een raar geloof hadden die christenen toch... Maar 't leven van de Mohammedaan was veel zwaarder. Altijd te moeten leven in de angst dat er aan je eer en aanzien tekort werd gedaan en dat je klaar moest staan om je eer te wreken en je krachten te meten, was veel erger.

Dat was misschien de reden dat zijn vader en zijn ooms de heleboel in de steek hadden gelaten en een andere wereld hadden gekozen. Ze waren het Mohammedaanse geloof misschien wel moe geworden. Was hij zèlf eigenlijk wel een Mohammedaan? Als hij zijn sommen afhad, moest hij toch eens met aandacht in dat boekje van Marcus lezen over de profeet Jezus...

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Grateful to our God we have welcomed into our home

CHRISTOPHER MARK
(Christ-bearer)

born November 30, 1966.

We named him after his grandfather, Oene Christoffel Van Belle of Bowmanville, Ont.

"His righteousness is unto children's children, to such as keep his covenant."
Ps. 117:17b & 18a.

L. Witvoet.
N. Witvoet-Van Belle.
Eric Marcel.

19 Batawa Crescent,
Rexdale, Ontario.

With great joy and gratitude to the Lord, we announce the birth of our son and brother

JEFFREY JOY

Mr. & Mrs. Arie Gritter.
Marvin.

December 29, 1966.

2334 Tamrock Street,
Kalamazoo, Mich., U.S.A.

Young lady, 31, would like to

CORRESPOND

with man, age 31-37. Write to no. 1930, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FRIEZEN

kom 23 Jan., youns 8 ûre, York C.R.C. for a gesellige youn. Reciteare, sjonge, etc. Siz it fjieder.

Required:

GRADUATE ELECTRONIC DESIGN ENGINEERS
and
TECHNOLOGISTS

Applicants must have at least 2 years of designing experience. Competitive salary range and excellent employee benefits.

Send written applications to Mr. Richard Dykstra.

EDO OF CANADA LTD.
Box 97, Cornwall, Ont.

DAIRY FARMS

100 ACRES, 1e klas land, 31 stuks Holstein vee, melkcontract tot 650 lbs. Goede gebouwen en machinerieën. Pracht 9-room huis. Ideal location. Take offer. $54,000.

BEEF CATTLE: 140 acres goed land, prima gebouwen. Goed 10-kamer huis. Pracht omgeving. Vraagprijs $28,000. Down $7,000 - $5,000.

MIXED FARM: 105 acres, waarvan 15 acres grapes, 5 acres pears, de rest in corn en graan. Barn geheel ingericht voor 250 varkens, alle machinerie. Goed 8-kamer huis, gemoderniseerd, aan hoofdweg. Vraagprijs $41,000, maar wij proberen voor belangrijk minder.

FRUITFARM: 21 acres, beplant met perziken, zoete kersen, peren, en pruimen. Bruto inkomen over $12,000. Nieuw 3-bedroom brick bungalow aan hoofdweg, city water en gas. Alle machinerie, nieuwe tractor. Vraagprijs $45,500.

Dit is slechts een greep uit onze voorraad farms. Alle dicht bij school en kerk.

Vraagt inlichtingen:

GERRIT OTTEN
563, BEAMSVILLE, ONT.

Agent for
HAROLD JARVIS
Real Estate, Grimsby, Ont.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

For better service:

If you want us to prepare your 1966 taxpapers, please phone collect Person to Person now.

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

We wish to express to all our many friends, and relatives our sincere thanks for their prayers and expressions of sympathy during our recent bereavement in the loss of our dear husband and father

JOHAN MELISSEN.

Catharina Melissen
and family.

Richmond, B.C.

De kerkeraad van de Richmond Chr. Ref. Church of Richmond, B.C. betuigt hiermee haar diep medeleven met Mrs. J. Melissen en gezin in het plotseling overlijden van Ouderling

JOHN MELISSEN.

Geve onze God door Zijn Woord en Geest troost aan dit bedroefde gezin.

Rev. A. H. Venema,
Pres.
M. Kwantes, Secr.

The Lord took unto Himself, on the 29th of December, 1966, in the age of 57 years, our beloved wife, mother, mother-in-law, and grandmother

GRIETJE VAN DE MHEEN
(nee TERMAAT).

Brinston, Ont.:
Lubbert Van de Mheen.

Winchester, Ont.:
Bep and Dick Noort.

Fosterville, N.B.:
Eib and Lloyd Leeman.

Hamilton, Ont.:
Rene and Lyn Van de Mheen.

Inkerman, Ont.:
Bill and Phillys Van de Mheen.

Williamsburg, Ont.:
Mac and Annie Van de Mheen.

Winchester Springs, Ont.:
Alice and Albert Luimes.

Kemptville, Ont.:
Grace and Wayne Dalgleish.

Iroquois, Ont.:
Ali and Andrew Van Beilen.

South Mountain, Ont.:
Jake and Dawn Van de Mheen.

Brinston, Ont.:
Woutertje.
Lubbert.
Aadriaan.
26 Grandchildren.

1 Corinthians 15.

Op 31 december 1966 nam de Here plotseling tot Zich onze lieve man, vader en grootvader

GERRIT VANDER HEIDE,

op de leeftijd van 54 jaar.

"Kostelijk is in de ogen des Heren de dood Zijner gunstgenoten." Ps. 116:15.

De diepbedroefden:
Aukje Vander Heide—De Jong.
Maaike & Jan Van Haren.
Hennie & Kase Spelt.
Trix & Bill Weenink.
Daisy.
Duane.
Gerda.
en elf kleinkinderen.

R.R. 3, Lacombe, Alberta.

Speciale aanbieding

SJOELBAKKEN

6 ft., 20 schijven, $11.50 en 5% tax. $2.25 extra voor verzending in Ontario en $2.— extra voor lakken. Uitsluitend vooruitbetaling en $0.15 exchange.

PARKROAD FURNITURE

5 Park Road N., Grimsby, Ont.
Phone 945-2388

Geheel onverwacht heeft God tot Zich geroepen onze geliefde broeder, behuwdbroeder en oom

HAROLD JACOB WASLANDER

op de leeftijd van 56 jaar.

In leven kapper, New Westminster, B.C.

Zijn leven was Christus, zijn sterven gewin.

De diepbedroefden:
Tine en Harry Mulder, Hannon, Ont.
Joukje en Willem VanderVeen, Nederland.
Steve en Tine Waslander, Ladner, B.C.
Boukje en Henry Samplonius, Abbotsford, B.C.
Eertske en Harm Overing, Nederland.
Halbe en Tine Pel, New Westminster B,C.
En kinderen.

6 Januari 1967.

The British Columbia Deaconal Conference wishes to express its sincere sympathy in the sudden passing away of

Mr. H. WASLANDER.

Mr. Waslander served in different committees, and was still serving as alternate for the C.R.W.R.C. in B.C.

For the board:
Mr. P. Vander Horst, chairman.
Mr. H. Van Eyk, secr.

Op 10 januari 1967 heeft de Here tot Zich genomen, na een geduldig gedragen lijden, onze geliefde vader, groot- en overgrootvader

DIRK DE JONG,

in de ouderdom van 84 jaar.

Sinds 20 mei 1955 weduwnaar van Lydia Van Delft.

"Ik maak alle dingen nieuw." Openb. 21:5

"Die in mij geloofd zal leven ook al is hij gestorven." Joh. 11:25b

Greensville, Ont.:
Mr. W. de Jong.
Mrs. W. de Jong—van As.

Hamilton, Ont.:
Mrs. Wed. W. D. van Delft—de Jong.

Ancaster, Ont.:
Mrs. Wed. A. de Jong—de Rijnsburger.

Victoria, B.C.:
Mr. D. de Jong.
Mrs. D. de Jong—Jansen.

Lakewood, Cal.:
Mr. P. de Jong.
Mrs. P. de Jong—Noort.

Lakewood, Cal.:
Mr. H. Biemold.
Mrs. H. Biemold—de Jong.

Bellflower, Cal.:
Mr. H. van den Akker.
Mrs. H. van den Akker—de Jong.

Katwijk, Ned.:
Mr. E. de Jong.
Mrs. E. de Jong—van der Boon.

Elst, Ned.:
Mr. S. de Jong.
Mrs. S. de Jong—Roks.

Klein- en achterkleinkinderen.

Greensville, Ontario.
Kimberly Ave.

Gevraagd:

HULP IN DE HUISHOUDING

in moederloos gezin met 2 kinderen. In omgeving van London, Ont. Weduwe met 1 kind geen bezwaar. Brieven onder no. 1929, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

NIAGARA FARMS
Suitable for Dairy

250 ACRES, good 9 room home with conveniences, 3 car garage, gas heat, 2 large barns, 32 stanchions, 3 unit milking machine, full line of machinery, about 2,000 ft. river frontage. Asking $48,000 with $12,500 down with machinery, much less without machinery.

100 ACRES, 7 room home, bath, basement, 2 barns, 2 tractors, machinery included. **Asking $21,000 with only $5,000 down,** balance repayable $660.00, half yearly interest & principal included, open mortgage.

Also have large selection of dairy farms.

For further information contact

Harry Zomer
rep.
GEO. DUGAN REALTY
28 MAIN E., WELLAND - 732-7517

KOOP BIJ DE ZAKEN DIE IN C.C. ADVERTEREN!

Calvin Christian School, Winnipeg, Manitoba, will need

A QUALIFIED PRINCIPAL TEACHER

for the 1967-68 school term. Please send applications, stating qualifications, experience and references to Mrs. B. Ryzebol, Box 115 B, R.R. 5, Winnipeg, Manitoba.

FARMS TE KOOP

120 acre farm met melkcontract aan de hoofdweg tussen Burgessville en Norwich. Grote barn is uitgerust met stallcleaner, melkhuis, bulktank, silo. 60 stuks purebred Holstein vee. Een complete serie moderne machines gaan met de farm. 2 huizen, van alle gemakken voorzien. Dit is een excellente farm en de moeite waard om te zien. Open for offer.

100 acre, 1 mijl van Ingersoll. Grote barn en enige kippenhokken. Het 4-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Dit is een excellente cash crop farm. De eigenares (weduwe) wil graag verkopen. Open for offer.

Tevens een uitstekende farm, **100** acre, met melkcontract in Embro. Dit is een excellente farm en moet wegens omstandigheden verkocht worden.

Wij hebben verschillende farms te koop, met en zonder vee en implements. Mocht U iets zoeken, schrijf ons even wat U wilt kopen. Mochten we niet hebben wat U zoekt, dan kunnen we voor U rondkijken.

Voor meer informatie schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

FARMS FOR SALE

A 150 ACRE FARM, 145 acre workable land. The bankbarn is 80'x52', with new steel roof. All new siding on barn, 2 silos, one 14'x'55, the other 16'x55'. Silo unloader. An oat roller in the barn. A drilled well 185 feet deep with pressure pump supplies the house and the barn.

There is 9-room brick house. With kitchen cupboards. This farm is only 2½ miles from Chr. Ref. Church and the 2nd farm from highway. The silo 16'x55', which will be full on April 1st, and **2000** bales of hay can go with the farm. Possession of farm and barn April 1st. The house at any time. The line of implements: a Super 90 Massey Ferg. diesel tractor, 4-furrow trip bottom 16 inch plow, only 2½ years old. Ford 2-row Corn Harvester with hay pick-up and grass head. New this fall. A blower with all the pipes for the 2 silos. 2 wagons with 2 self-unloading boxes, new this fall. A hydraulic power lift 42-plate disc on rubber wheels, not used, new. Also the Congshild 11-feet cultivator is not used. 6-section Harris used one season, and a manure spreader used only 2 times - 1 day. The asking price for the farm $35,000, for the implements $10,750.

The same owner sold 2 years ago 2 farms to 2 Dutch families, with almost no downpayment. The owner is very satisfied with these 2 families and will sell his last farm and implements in the same way to a Dutch family which can show a good record. and which has money to make a downpayment big enough to buy 40 cows (about ⅓ down).

The owner likes to go to Florida on his yearly trip by Jan. 21, 1967. So contact before this date.

Any person interested in this deal to buy a farm with implements under these terms, contact:

T. C. v. EYL
Box 193. Tel. 528-3618
LUCKNOW, ONT.

John Bosveld
Realtor

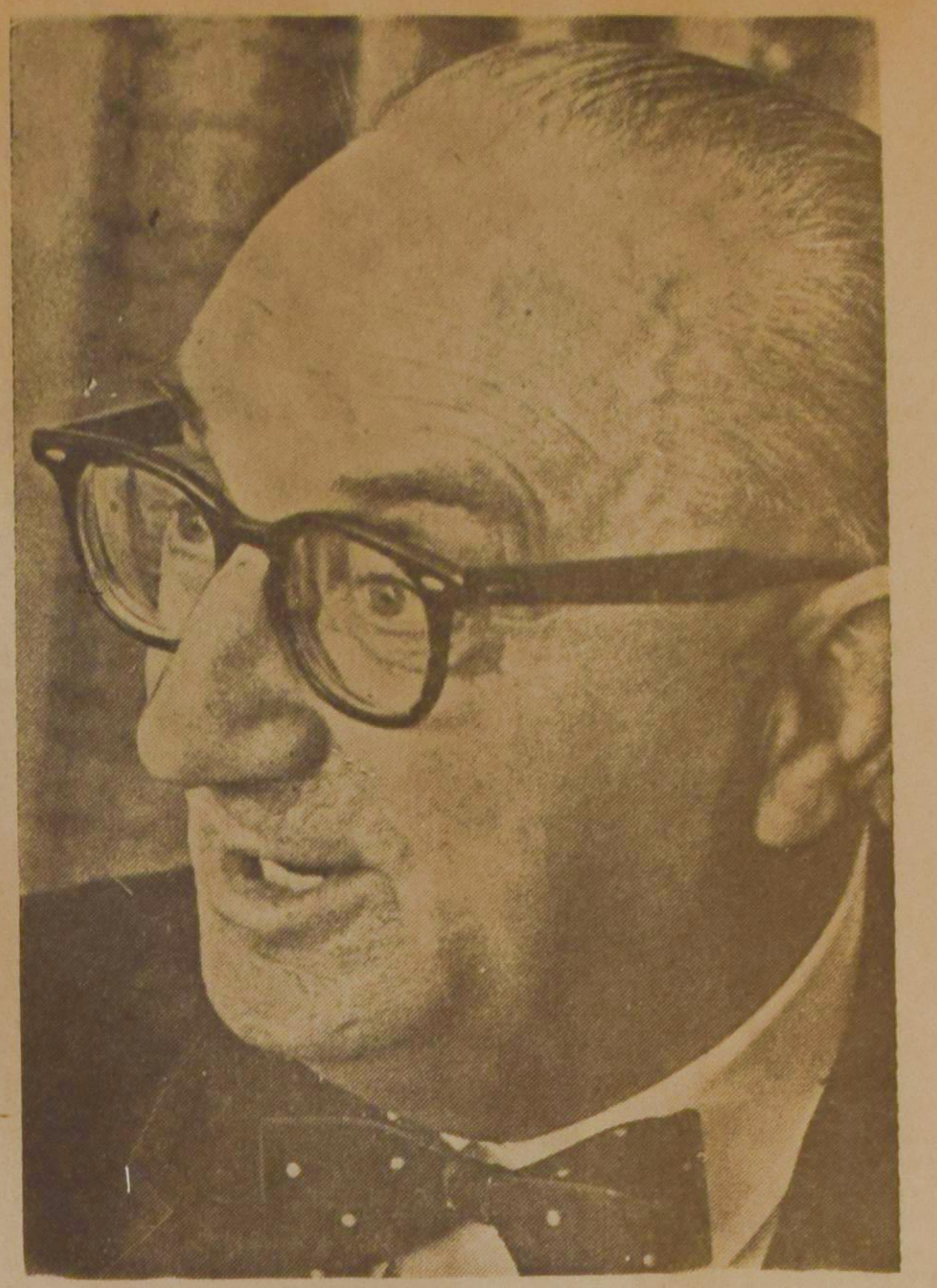

PREMIER SMALLWOOD heeft zich in 1949 met zijn provincie Newfoundland aangesloten bij de Confederatie en is sedertdien ook premier gebleven. Het verraste ook niemand, dat zijn Liberalen bij de laatste verkiezingen de oppositie tot slechts 3 man wisten terug te brengen — de kleinste groep, die men ooit bij een Canadese verkiezing heeft gehad. Deze dynamische en veelzijdige figuur is vastbesloten het analfabetisme geheel uit zijn provincie te doen verdwijnen. Onder zijn regering zijn er reeds 50 scholen gebouwd, de toelagen aan de gemeenten voor het bouwen van scholen zijn verhoogd benevens die aan de Memorial University. Op industrieel gebied zijn er papierfabrieken opgericht, met een omzet, die in de miljoenen loopt, chemische fabrieken gebouwd, mijnen gegraven, secundaire industrieën op touw gezet, die al te lang slechts dromen waren gebleven in het leven van een land van vissers. De plannen voor de toekomst omvatten een tunnel om Newfoundland met Labrador te verbinden en een extra 3000 mijl rijksweg voor het natuurschoon van de provincie. Er wordt algemeen verwacht, dat de premier aan de regering zal blijven totdat zijn meest belangrijke plan, de bouw van de grootste waterkrachtcentrale ter wereld, in Churchill Falls, verwezenlijkt zal zijn.

(Telegram Photo)

EATON AUDITORIUM (Toronto) FEB. 4 - 8.30 p.m.

NETHERLANDS CHAMBER CHOIR

(Het Nederlandse Kamerkoor) - FELIX DE NOBEL, Conductor

"One of the World's Truly Great Choral Ensembles"

Prices: $1.75; $2.50; $3.25; $4.00.

EATON AUDITORIUM BOX OFFICE OPEN

WEERZIEN IN CANADA

OOK UW OUDERS KUNNEN DEELNEMEN AAN

de TWAALFDE Familiebezoekreis naar Canada

Deze reis wordt georganiseerd door de Ned. Chr. Reis-Vereniging in samenwerking met C.P.B., de N.C.V.B., de N.C. R.(adio).V. en de C.B.T.B.

Heen: Rotterdam 20 mei 1967 met de "Maasdam" van de H.A.L.

Terug: Montreal 1 september of 24 september 1967, eveneens met de "Maasdam".

Na aankomst in Montreal worden de deelnemers door ervaren reisleiders verder begeleid naar o.a. de volgende plaatsen: Ottawa, Winnipg, Saskatoon, Edmonton, Regina, Medicine Hat, Calgary, Kamloops, Vancouver, Oshawa, Toronto, Woodstock, Chatham, London, Windsor en Michigan (U.S.A.).

Ook verzorgen wij deskundig alle individuele vlieg- en bootreizen.

Vrijblijvende inlichtingen, ook over de financiering, worden U of Uw ouders gaarne verstrekt door het

CENTRAAL BUREAU DER NEDERLANDSE CHRISTELIJKE REISVERENIGING

Weteringkade 22a, Postbox 1035,
DEN HAAG, Tel. 814691.

OFF. I.A.T.A. en Holl. Amerikalijn agent.

JANUARY 10, 1967

A Princess' Great Day

As Canadians surely will recall, H.R.H. Princess Margriet, the third daughter of H.M. Queen Juliana and H.R.H. Prince Bernhard of the Netherlands was born in a wing of the Ottawa Civic Hospital. On that day, January 19th, 1943, the Dutch flag could be seen flying from Ottawa's Parliament Hill. Through Canadian courtesy the part of the Civic Hospital in which the new princess of Orange was born, was declared extra-territorial, thus enabling the new-born royal child to obtain exclusively Dutch naitonality.

Field Daisies

Little Margriet Francesca was christened in Ottawa on June 29th, 1943, in St. Andrew's Presbyterian Church by Reverend Winfield Burggraaf who accepted the invitation to attend the wedding. Her godparents were Queen Mary of England, President Roosevelt and the Earl of Athlone, then Governor-General of Canada, whose wife Princess Alice was a niece of Queen Wilhelmina.

Named for Holland's field daisies (Margriet: Marguerite) her exiled parents loved and remembered so well, Margriet first set foot on Dutch soil when 2½ years old after her homeland's liberation in 1945.

Bilingual country

Like her older sisters Beatrix and Irene, also Margriet went to public schools at Baarn, the community closest to the royal palace of Soestdijk. She graduated from high school in June, 1961. Two days later she was confirmed as a member of the Dutch Reformed Church.

In September of the same year she went abroad to study French literature, history and art at the ancient university of Montpellier, France. Explaining her choice of study the Princess declared upon arrival: "My love for France, its history, literature and culture may well stem from the bilingual country where I was born, Canada."

Returning to the Netherlands in the summer of 1962, Princess Margriet followed the tradition of the House of Orange by enrolling in the university of Leiden. This is the oldest university of the country, founded by William the Silent in the year 1574 as a reward to the population of Leiden for their fierce resistance during the struggle of independance from Spanish rule. Both Queen Juliana and Princess Beatrix were students at Leiden.

Law and Nursing

Margriet's study program at Leiden included law and sociology. During her three student years she took an active part in student life. She has earned herself quite a reputation for her theatrical and story telling talents. At the same time she is fond of social work and nursing. She even volunteered time and again as a nursing help in a Leiden hospital.

This interest made her decide to take up a special course in nursing, which she completed this summer in a hospital at Amersfoort. During her training Princess Margriet also served some time as helper on the Red Cross hospital ship the "Henri Dunant", which every summer takes chronically ill patients on vacation cruises.

A Bomb Shell

It was during a student function in 1963 that Princess Margriet first met Mr. Pieter van Vollenhoven, then a law student. In March, 1965 their engagement was announced. It was a complete surprise. When asked how their secret could have been kept so well, the Princess replied with a twinkle in her eye: "And a secret it will remain!"

Being the Canada-born member of the Dutch Royal House, it was Princess Margriet who at the age of 12 laid the first stone of the Canadian Embassy's new chancery building at The Hague. It was her very first official duty.

A Lawyer

Princess Margriet's husband Pieter graduated from law school in November, 1965. Presently he is serving his conscription time as a lawyer with the Royal Netherlands Air Force. Pieter van Vollenhoven has been granted a special three-months leave by the Minister of Defence for these exceptional circumstances. He will however make up for it at the end of his service.

Pieter van Vollenhoven was born at Schiedam on April 30, 1939. By coincidence, April 30 is a national holiday in the Netherlands, being the birthday of Queen Juliana. What son-in-law could have a better introduction?

Pieter's father is an industrialist who owns and directs the largest manufacturing firm in the Netherlands of sails, tarpaulings, awnings and flags for the merchant marine. He is the younger of two brothers.

An all-round sportsman, Pieter played a prominent role in student life. As president of the Netherlands Students Sport Foundation he attended sport functions in different parts of the world.

The racing sport is one of his favorites. He won several trophies at international rallies. Moreover, Mr. van Vollenhoven is an oarsman and a judo expert. Like his fiancée, he is an enthusiastic skier. This brought him into the unfortunate situation of just having broken his ankle on the ski slopes of Leysin, Switzerland, when the engagement was announced. Thus his first introduction to the Dutch people was his appearance on television with his leg in a cast.

Another aspect of his allround interests is in the field of music. Pieter plays the piano and is known for his jazz preference. When still a high school student, he even had an orchestra of his own with his fellow students.

Since their first meeting three years ago (during student celebrations at Wageningen's Agricultural University), Margriet and Pieter met regularly at social functions, since both took a keen interest in student organizations and in the world issues that are discussed at student meetings. Pieter's special interest lies with international politics and in particular in peace keeping forces.

The young couple will reside at the Royal Palace of Het Loo, near Apeldoorn, where Queen Wilhelmina lived in retirement during the last years of her life. The history of this palace goes back to the 15th century when it was a large farm situated amidst splendid woods. Later a summer palace was built on this picturesque spot. It was at "Het Loo" that Queen Wilhelmina, the present bride's grandmother, wrote her memoires "Lonely but not Alone".

Princess Margriet and Mr. Van Vollenhoven looking at the wedding presents from Italy.

Main Dishes Enhanced With Pie-Sliced Apples

By ALICE DENHOFF

ONE resolution for the New Year that we mean to keep is to make more and better use of our fine convenience foods. These include those excellent canned pie-sliced apples that we have used so much for baked treats.

But we're sure that these tasty slices are ready to go to work in other foods. In fact, we know so because we took a tip from a friend and tried out some of her fine recipes that use sliced apples to enhance main dishes.

APPLE CHILI

1 medium onion, chopped
2 tbsp. butter or margarine
1 lb. ground beef
2 tsp. chili powder
1 tsp. salt
8 oz. can tomato sauce
2 1-lb. cans pinto beans or red kidney beans
1 lb., 4 oz. can pie-sliced apples

Sauté onion in butter until tender. Add ground beef and cook until beef loses its red color. Blend in next 4 ingredients.

Add undrained canned pie-sliced apples and blend well. Simmer gently, uncovered, 15 minutes. Serve hot.

Serves 5-6.

VEAL-APPLE ROLL-UPS

½ c. finely chopped onion
6 tbsp. butter or margarine
1½ c. bread cubes
1 tsp. salt
½ tsp. poultry seasoning
1 tsp. celery used
1 lb., 4 oz. can pie-sliced apples, well-drained
¼ c. sugar
1 tbsp. grated orange juice
8 veal cutlets, ¼-inch thick
2 tbsp. flour
¾ c. orange juice

Sauté onion in 4 tbsp. butter until tender. Remove from heat and stir in next 4 ingredients. Dice half can of pie-sliced apples and add to bread mixture. Combine sugar, orange rind and remaining apple slices.

Place ¼ cup of this stuffing on each veal slice; roll up and secure with wooden toothpicks. Roll in flour. Heat remaining butter in skillet and brown roll-ups well on all sides. Add orange juice and simmer, uncovered, 15 minutes or until tender.

This serves 4.

BARBECUED APPLE-BEEF PIE

1 lb. ground beef
½ c. bread crumbs
1 egg, slightly beaten
¼ tsp. pepper
¼ tsp. marjoram
¼ c. minced onion
2 tbsp. butter
¼ c. brown sugar
¼ c. catsup
1 tbsp. vinegar
½ tsp. prepared mustard
1 lb. 4 can pie-sliced apples

Combine first 5 ingredients. Press into bottom and sides of a 9-inch pie dish. Cook onion in butter until tender. Stir in next 4 ingredients. Add pie-sliced apples. Pour into pie dish. Bake at 375°F. about 50 minutes.

Makes 6 to 8 servings.

KILLED IN ACTION

(Continued from page 9)

has left scars and I can't tell yet whether they are permanent or not. I know though that it will not completely clear up until I get out of this Vietnamese climate.

You bet I wouldn't mind sleeping on that carpet. After sleeping on mud, rocks, bamboo, sand, etc., a carpet would feel good. I forgot to tell you that I automatically woke up every 1 or 2 hours to crawl back up to my position because I kept sliding down.

Yes, I got turkey for Thanksgiving. We just happened to get relieved that day at 4:30 p.m. and we made it back to hill 55 before chow was secured.

Best wishes for the holidays. It is much easier for me to remember what Christmas really is without all the presents, decorations and commercialism.

God bless us all.

Love.
Al.

A day after he wrote this letter Alex's company encountered the enemy and Alex was killed. The world's press didn't even mention Alex's death, he was only one of many who were killed that week: a statistic, an unavoidable casualty in a nerve-wracking war. He was one of thousands who paid the price in this war and the other wars that were fought overseas, in Korea, the Pacific, Europe.

The question rises "Why is this necessary, why this death so far from home?"

Those of us who were liberated from the German occupation know that the World War II casualties were not in vain, that the enemy was conquered and freedom restored.

Only God knows whether or not the death of Alex Vigh has contributed to the restoration of a free society in southeast Asia.

All we can, and MUST do is to pray for those who are so intimately caught up in this conflict, for the freedom that is being fought for and that final day when true peace will come.

Lord Jesus, come quickly!

J.K.

From the Mailbox

CONCERNING CIRCUMCISION

A letter was received from Dr. J. H. Verbeek, Kingston, Ont., in which he expresses his 'firm conviction that routine circumcision or routine retraction of the foreskin are utterly wrong practices and the public should be warned against these practices'. We will give here the most important points of his letter followed by a reply from Dr. J. van Belle:

(i) I agree with Dr. Van Belle that most complications of circumcision such as bleeding, infection and ulcer of the glans are minor and usually of little consequence. However, nasty complications may arise . . . . There are even a number of reports of newborn deaths due to circumcision which was complicated by bleeding or infection. Many a penis was mutilated due to improper circumcision necessitating plastic surgery. Ulcers of the opening of the urinary pathway are quite difficult to treat due to constant irritation and may lead to a marked narrowing of the urinary opening of the penis and may even lead to partial or total obstruction of the urinary flow.

(ii) It cannot be denied that Jewish men virtually never suffer from cancer of the penis and that the incidence of cancer of the penis is high in Hindus and Chinese. However, penile cancer is also extremely common in circumcised Javanese males. Hence although cleanliness is most likely a factor in the cause of penile cancer, it is not the only factor. There seems to be also an ethnic factor involved and maybe other factors. Cancer of the penis is very rare in Canada and only 2% of all male cancers is cancer of the penis. Good penile hygiene should certainly be practised by uncircumcised males and may aid in the prevention of cancer of the penis.

(iii) . . . In my opinion it is definitely wrong to advise the mother to retract the foreskin of a three month old male infant. This practice gives rise to tearing of adhesions between the foreskin and the glans. This injury in turn leads to bleeding, and may lead to scarring and/or infection. The typical lifesaver ring seen in a forcefully retracted foreskin, will necessitate circumcision because the foreskin cannot be retracted over the glans. Paraphmosis (constriction of the glans penis by foreskin, with narrowing orifice, which has been retracted behind the groove and cannot be drawn forward) may also occur because of oedema due to injury sustained by forceful retraction of the foreskin. This also necessitates immediate circumcision in severe cases. The foreskin should be left alone until it becomes freely retractable. Before that the penis should be kept clean without an attempt to retract the foreskin.

(iv) . . . The act of circumcision itself is a rather cruel nauseting procedure. The child is strapped to a board and the operation is commenced usually without anaesthetic of any form. Claims that the baby does not feel too much pain at the removal of the foreskin are absolute nonsense. I never saw the procedure performed without loud protest of the owner of the foreskin.

REPLY from Dr. Van Belle:

(i) I am in favour of routine circumcision, but (and this is important in view of the first point that Dr. Verbeek brings up) if done it must be done properly. I would like to refer Dr. Verbeek to the letter of Dr. Klotz found in the Canadian Medical Journal of Oct. 29, 1966. The physician must have been properly instructed in the procedure, he should know how to use the Gomco clamp or how to do the Plastibell technique or if need be refer the procedure to the proper person. I maintain that when the operation is carried out properly the complications are rare and of minor nature.

(ii) There seems to be little doubt that circumcision effectively reduces the incidence of cancer of the penis. I would like to refer to the articles of: Wolbarst, A.L.: Lancet, 1:150, 1932; Kenneway, E. L.: Brit. J. Cancer, 1:335, 1947; Riveros, M. and Lebron, R. F.: Cancer, 16:798, 1963. I agree however that undoubtedly there are other factors as well: hygiene, the degree of circumcision, the age at which it is performed are the most important ones. (The removal of the foreskin should be complete and be done in the newborn).

(iii) Dr. Verbeek says that phimosis in the newborn is extremely rare. This may be so. However, I have seen more than one boy between the age of 1 and 3 with pus dripping from the end of his penis and a very small opening of the foreskin. The treatment is not to pleasant and in my opinion could have been prevented. I want to emphasize that the retraction should be done gently and also that the foreskin must be returned over the glans to prevent paraphimosis.

iv) Finally Dr. Verbeek comments on the cruelty of the procedure. I certainly agree with him that most babies do have feeling in this area. Personally I would give every infant a small amount of sedative. But of course this is up to each doctor himself.

All in all I believe that the advantages of circumcision far outweigh the disadvantages.

Dr. J. van Belle

Prairies seek more Immigrants

(Canadian Scene) — A study financed by the Alberta government, and initiated by the federal Department of Immigration, could result in some form of legislation in the Prairie Provinces under which skilled European labour would be lured to the Prairies. As it is now, the federal government assists immigrants by giving them transportation loans and grants, but these encourage immigrants to stay near where they land — in Eastern Canada or on the West coast; if they go to the Prairies, they have that much more money to pay. The shortage of skilled labour in Canada is most acute in the central provinces, and the report could result in legislation providing both federal and provincial grants to immigrants.

DUTCH SCHOLARSHIPS FOR CANADIANS

The Netherlands government has just announced its annual five scholarships available to Canadian nationals to study in the Netherlands for the academic year 1967-1968.

Netherlands governments scholarships have annually been awarded to Canadians since 1951. The value of each scholarship presently is four thousand guilders (about Can. $1,200) plus free tuition for any course included in the regular programme of a university or institute on university level. Tuition fees are however due for special courses such as the "European Course in Sanitary Engineering", the "International Training Centre for Aerial Survey" and the "International Course in Hydraulic Engineering".

Successful candidates must pay their own passage to and from the Netherlands but to those from Western Canada an allowance will be made to compensate for extra travel expenses.

Eligible for the scholarships are university students, research workers and other categories such as architects, painters, musicians, etc. etc. The university students and research workers must be working at the graduate level. Creative artists should have sufficient training and experience to take advanced work.

Applications should be sent to the Director of Awards, Association of Universities and Colleges of Canada, 151, Slater Street, Ottawa 4, before March 1st, 1967.

The applications are first considered in Canada by a preliminary selection committee, the members of which are professors teaching at Canadian universities. Based on the recommendations of this committee, the Netherlands Ministry of Education and Science selects the five winners.

A booklet called "Study in Holland", providing information on study possibilities at Dutch universities and schools of university level is available at the Association of Universities and Colleges of Canada. It also provides some practical hints for prospective foreign students in the Netherlands.

According to the last figures available (1965) a total of 22 Canadians was studying in the Netherlands, of which seven took theology, four medicine and veterinary sciences, six mathematics and physics. The remainder took arts, philosophy, psychology and economics.

The five Canadians who won the scholarship award for this current academic year are studying respectively history at Nijmegen, theology at Leiden, sculpture at Amsterdam, art at Amsterdam, and theology at Amsterdam.

The grand total of foreign students in the Netherlands averages around 1,200 annually. They come from 64 countries. Topping the list are students from Indonesia (around 200), closely followed by Norway. The third place is tied between Germany and the United States with 117 students each.

Wife Preservers

When a car is stuck in snow, composition roofing shingles under the rear wheels give traction enough to pull it out.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With deep thankfulness to the Lord we announce the birth of our son

JAMES PETER

A brother for Pauline.

January 3, 1967.

Rev. and Mrs. J. G. Groen.

Kentville, N.S.

Mr. & Mrs. K. Tigchelaar of R.R. # 1, Waterdown, Ont. wish to announce the engagement of their daughter

JOANNE

to

Mr. ALLAN HIEDBUURT

son of Mr. & Mrs. A. Hiedbuurt of R.R. # 1, Moorefield, Ont.

The engagement took place on January 1, 1967.

Eben Ezer Organ Co.

PIPE ORGAN

2 manual, pedal, 3 ranks.

ESTEY ORGAN

2 manual, pedal, 10 stops, new case, electric, stop action, 2 years guarantee.

Write to Gerry Van Eyl, Eben Ezer Organ Co., Clifford, Ont.

"Only $5.00 for a Christian university?"
No, but it's a beginning.
"12,000 x $5.00, or $60,000 is a beginning?"
Maybe we need a miracle . . . .

Send to:

A.R.S.S. 90 Hadrian Drive, Rexdale, Ont.

The total till January 6th, 1967 for the Christmas campaign is $1603.

The Canadian Christian School of Jarvis urgently needs

A PRIMARY GRADE TEACHER

by Januari 1967. Please send your application to the principal, Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Telephone 587-2604.

The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL
and
A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz. B.C.

WANTED

Female full time office and secretarial help is needed at the Hamilton District Christian High School. Please send applications, stating qualifications, references and experience to Mr. Peter Kroschell, Principal, 28 Athens St., Hamilton, Ont.

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE

733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

The Ontario Alliance of Christian Schools requires

a Person for full-time Office work

Letters with full information on qualifications, experience and references should be sent as soon as possible to Mr. H. Nieman, 1848 Wavell Street, London, Ont.

SALEM

Many readers of Calvinist-Contact are not yet members of the Salem Christian Sanitarium Association Inc.

Please, become a member by sending at least $2.50 annually to Salem, Box 33, Whitby, Ont., or write for information.

YOUR SUPPORT IS VERY MUCH NEEDED!

Lambert Huizingh

Acredited Public Accountant and Auditor
Commisioner for taking Affidavits

•

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

Books can enrich and impoverish your life and the life of your children.
Be sure to spend your money for

GOOD BOOKS

Contact:

Chr. Book Centre

36 Longwood Road North,
Hamilton, Ontario
JA 2-1234

The Netherlands Chamber Choir

"We aim to entertain our audience, but we also strive to offer a stimulus for thought and emotion" — this is the credo of Felix de Nobel, founder and conductor of the Netherlands Chamber Choir. To go by the fame this a cappella ensemble has achieved in the course of its distinguished career, he has more than attained his goal.

This is no mere coincidence. Choral singing is an integral part of Dutch National Art; it has a long and impressive history. In the 15th and 16th centuries, when it was at its peak, the chorus masters of nearly all important European cathedrals and music centers either came from the Netherlands or were Netherlands-trained; Dutch composers materially contributed to perfecting contrapuntal writing, Holland maintained its supremacy until well into the 16th centruy; thereafter, Italy took over.

The history of Holland's national music is complex and involves much more than matters of art; religion and politics also played an important part. As everybody knows, the Netherlands of the Middle Ages and the Reformation included not only present-day Holland, but present-day Belgium as well. The seven northern provinces — Holland — where Dutch was the language and Protestantism the religion, declared their independence shortly after the Union of Utrecht in 1579. The Southern provinces — Belgium — which were mainly Catholic, remained under Spanish and Austria domination for two centuries longer. Still, the Flemish religion of Belgium maintained a close affinity with Holland. As a result, Dutch national music contains many Flemish elements, in addition to German and English traits.

The Netherlands Chamber Choir, founded in 1937, consists of six sopranos, four Contraltos, four basses. Professional singers, the ten women and eight men often also appear as soloists with various orchestras. In line with tradition the Choir presents works by the old masters: Josquin des Pres, Ockeghem, Obrecht, Bach, Palestrina, Monteverdi; yet — being "at home in so many different styles," to quote the New York Times — they also offer compositions by Ravel, Bartok, Hindemith, Britten. A special attraction is their rendition of Dutch folk songs, with program notes spoken by Mr. de Nobel.

Felix de Nobel, internationally famed authority on all matters choral, was born in Haarlem, Holland and educated at the Conservatory of Music in Amsterdam. Before devoting himself to the Netherlands Chamber Choir, he was active as a concert pianist and in chamber music. Today, he is also one of Holland's most popular radio music commentators.

William Dam Seeds

See them grow ! ! !

English Catalogue FREE upon request.
WEST FLAMBORO, ONT.

FROM HITHER AND YON

The story of an exciting look behind the Iron Curtain—

WHERE IT COSTS . . .

Life in East Germany is hard enough for the average citizen. What special price does an evangelical pastor pay for the privilege of bearing a public testimony to his religious faith before a Communist regime?

It was my rare and somewhat exciting experience to get an answer to that question first hand, and across the Berlin Wall.

Through a contact from West Germany with access to East Berlin, guarded meetings were set up with two Protestant pastors, one from East Germany, the other from East Berlin. For each the price of servant to God behind the Iron Curtain has been a high one.

Between West and East Berlin travel is quite easy — if one has the proper credentials. An elevated train runs every ten minutes. It seldom crosses the border during the day without a passenger complement of several dozen. During rush hours traffic becomes heavy and the customs gates seethe with the hundreds coming through.

IT MAY COST YOUR LIFE

These are West Germans, but not West Berliners. Citizens of the Republic with proper documents may move freely back and forth. An astonishing proportion of those who do are teenagers.

West Berliners, on the other hand, are given the privilege of crossing the border only on rare occasions, such as at Christmas, when thousands visit relatives during temporary liftings of the strict ban.

East Berliners, of course, take their lives in their hands to cross the line. Two men tried it in an armored truck the day before we met our appointments in the East. They made their plunging way almost to freedom through "Checkpoint Charlie" before crashing to a stop on the concrete tank traps. Captured, they were led away to an unknown fate.

Following directions carefully memorized, another American and I left the elevated at Friedrichstrasse in the Eastern sector. Downstairs we declared our cameras and the money we carried to the customs officers and made our casual way several blocks to a small doorway over which was written, "Hotel."

My American friend, who lives in West Germany on an assignment, had been over the route before. It was a West German friend of his who knew the pastors we were to meet. This man had crossed the line earlier in the day. If all was well, our first contact would be waiting for us inside the hotel.

It was and he was.

After introductions we went to an alcove in the dining room, where we sat and talked over a surprisingly good meal of beef and sauerkraut. It was a public place and there were several other guests. We took care not to draw attention to ourselves. The others paid us no attention at all.

The pastor we had come to meet lived and served some 50 miles away and it had taken precious fuel to bring his ancient car to the rendez-vous. He was quite young. The car had belonged to his predecessor—in East Germany the cheapest automobile one can get costs triple the Western price and the waiting period may be as long as seven years.

For pastors of Protestant churches, there is virtually no hope of buying new cars.

HE STAYED DELIBERATELY

Just five years in the ministry, the pastor had been finishing his theological training when the Wall went up. At the time he was engaged to a girl whose family enjoyed the comforts of the West. But the conviction had grown upon this quiet young man that his place of service was in the East, the sector of his birth.

He said goodbye to his fiancee, turned his back on the free world and crossed the line.

Now he ministered to several small churches in a land where it costs to be a Christian.

What price?

He is married now, but as yet has no children. When children come, their chances of education beyond grade school will be very slim. He knows of no evangelical pastors whose children have been admitted to high school.

One of the pastors we met later has a son in the West whom he does not expect to see again. He sent him over as the only way he could assure for him a higher education.

If he should receive a package from the West containing contraband goods (almost anything of value would be considered contraband), the package would be confiscated and it, or its value after auction, would be sent to North Viet Nam, "to aid the brave people fighting against aggression."

His salary is the equivalent of $100.00 per month, but he does have travel expenses paid by the state church which allow him to drive a hundred miles a week, covering his several parishes.

He is not allowed to hold public meetings in addition to those regularly scheduled in the program of his churches, and no private meetings of any kind.

His members know discrimination as to job opportunities. No active church member may hold a civil service or public position, such as teacher, civic administrator, policeman.

One of his parishioners is in theological college, studying for the ministry. Surprisingly, the number of students for the ministry is on the increase, and some 100 attend the seminary serving the State Lutheran Church in East Germany.

Regular courses in theology and pastoral work are taught in seminary, but it also is required that Marxism be a part of the curriculum.

The pastor believes there is reason to suspect that among those teaching in the seminary are at least one or two committed to State Socialism.

SOME ARE MARXISTS

What is the difference between East German officials and Russian officials in their attitude towards these restrictions?

The pastor thought that in practice little difference appears between the Russian and the German overlords. To be sure the whole system stands because of Russian authority and it is comman knowledge in the East that Soviet military might is concentrated in larger amounts and better equipped in East Germany than on any of the other far-flung frontiers.

But the pastor shrugged his shoulders. "Russian Marxists, German Marxists. They are the same."

Did he need anything that we might give him? Very little. We could offer him no Western money — it would be a prison offence to posses Western marks or dollars. He could use religious goods such as altar cloths or vestments.

Oh yes. His wife did not have a winter coat.

We intend to see that he gets these things .Our West German contact will take them to him.

After about two hours, we left the hotel and crossed East Berlin by tram to an apartment complex where another Lutheran minister waited with a friend.

We climbed several flights of stairs and sat in a comfortable but sparsely furnished living room. The interview went much as the other had gone.

Over by the window our first friend stood gazing out across empty lots and gaps between drab buildings into the distance where dim outlines acros the Wall could be seen. He gazed so intently and so wistfully for so long that I walked over and asked, "What are you thinking?"

Without hesitation he replied. "In thirty-five years I can go back."

In thirty-five years he would be sixty-five. At that age all restrictions on travel to the West are lifted.

G. Aiken Taylor
in The Presbyterian Journal

CROSS WORD PUZZLE

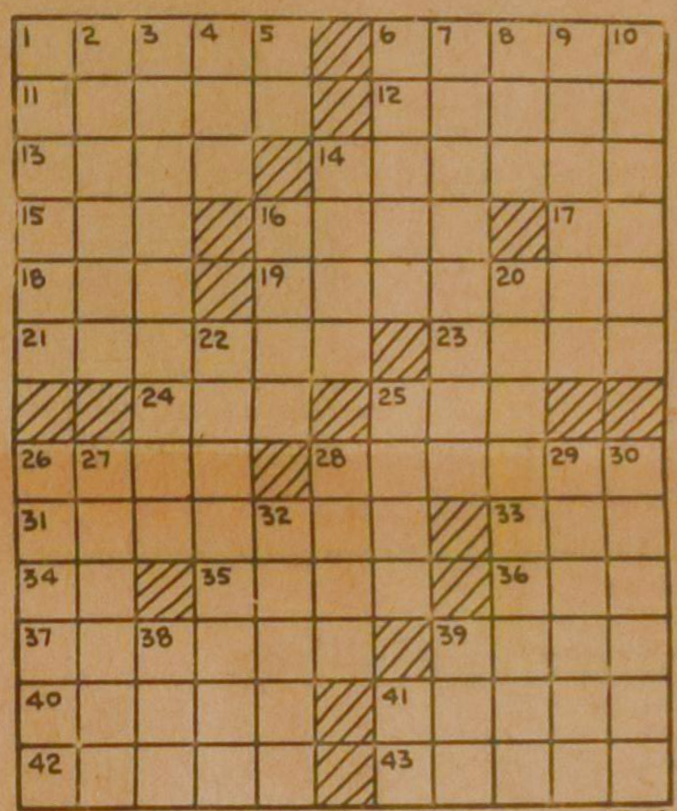

ACROSS
1. Orioles, robins, etc.
6. Short gaiters
11. Close to: poet.
12. Unit of weight of a diamond
13. Skid
14. Covet
15. French river
16. Cue
17. Under the word: Latin abbreviation
18. Guided
19. Old
21. Threefold
23. Rumple
24. Consume
25. Size of c[illegible]
26. Young salmon
28. Capital: Mass.
31. Cattle thief
33. Regret
34. Conjunction
35. Join
36. Legal representative: abbr.
37. Instigate
39. Tip
40. Angry
41. Jury
42. Eng. fruit pies
43. Celerity

DOWN
1. Igneous rock
2. Mass of stratified rock
3. Belonging to an antlered animal
4. Skip a stone
5. Jr.'s dad
6. Aroma
7. Diversions
8. Biblical lion
9. The ankle: anat.
10. Namesakes of Mr. Brody
14. Eat
16. Stop
20. Four-line stanzas
22. Kind of pear
25. Flesh of pig
26. Gain
27. Dawn of day
28. Flexed
29. Vent
30. Annoy
32. Ruled marks on paper
38. Disfigure
39. Chinese pagoda
41. A consonantal digraph

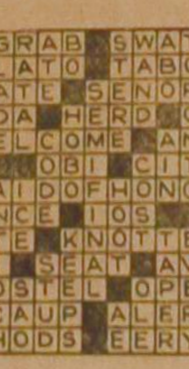

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

BUY FROM THE PEOPLE WHO ADVERTISE IN THIS PAPER

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor Hamilton (Mountain), Ont., J. Joosse te Georgetown, Ont.

Aangenomen

naar Winnipeg (Transcona), Man., S. Viss te Houston, B.C.

DEDICATION OF THE CHRISTIAN REF. CHURCH OF RICHMOND, B.C.

December 15 was a day of great joy for the congregation of Richmond, as on that day our new house of worship was dedicated. Our congregation was organized on October 23, 1957 and worship services were held in a Community Hall till September 1959 when a new building was dedicated which was also used for our Richmond Christian School, and from now on will be used for that purpose only. However, with a growing congregation this building became too small for worship services, and for the past year a temporary solution was found in having three services each Lord's day which was not very ideal, especially for our minister Rev. A. H. Venema who so faithfully conducted these three services each Sunday.

A building program was initiated, and in the spring of 1966 the congregation approved the master plan which was drawn by the Amfaf Products Ltd. of Burnaby according to the needs and desires of the congregation, and not to exceed the estimated cost of $85,000.

The actual building began on April 11, 1966 and was completed in December.

At the dedication service our minister preached a very fitting sermon based on Ecclesiastes 5:1-5, with as theme: "Meaningful worship in the House of God".

Mr. J. H. Venema as chairman of the Building Committee presented the keys which were accepted by Mr. S. Koldyk, Vice President of the consistory.

Greetings were also extended by representatives of the Municipal Counsel, Ministerial Association of Richmond and of Classis B.C.

Due to the conscientious efforts of the Building Commitee, the splendid cooperation and the numerous hours of free labour by the members of the congregation it was possible to build this structure within the estimated cost of $85,000.

The Church is divided in two main sections, the nave with a seating capacity of 500 which can be increased in the future if necessary. There is a council room, nursery and storage room and a large assembly room which can be divided into three smaller rooms by soundproof folding doors, if desired, and also a very modern kitchen.

As consistory and congregation we are thankful to God that in His Providence we may possess this beautiful house of worship and it is our wish and prayer that from its pulpit the truth of His Word always may be proclaimed, and that we may be found faithful in defending that truth to the glory of His Name.

M. Kwantes, Clerk.

Een Oecumenische Reformatie Kerkdienst

Ds. T. J. Hagen, predikant van de Reformed Church in Melbourne (Australië) heeft er in zijn kerkblad meerdere malen op gewezen dat men voor de opbouw van een bijbelse oecumene zo dicht mogelijk bij huis beginnen moet.

Zelf gaf hij daarvoor het voorbeeld door drie jaar geleden het initiatief te nemen tot een gezamenlijke kerkdienst, te houden ter herdenking van de kerkhervorming met de Free Presbyterian en de Reformed Presbyterian Kerken. Maar zelfs als men zo dicht bij huis blijft zijn er nog moeilijkheden genoeg. Dr. Hagen schrijft daarvan:

"Dit jaar is het onze beurt om gastvrouw te zijn. Onze zusterkerken, die van Schotse en Ierse afkomst zijn, hebben hun bezwaren tegen gezangen en muziekinstrumenten in de kerkdiensten. Laten wij proberen dit te begrijpen in het licht van de kerkgeschiedenis in Schotland en Ierland. In de strijd voor de zuivere leer maakte de overdadige en ontaarde liturgie dikwijls de indruk van een gesneden beeld. Ofschoon wij ernstig de mening zijn toegedaan dat misbruik geen oorzaak mag zijn dat een juist gebruik wordt nagelaten, willen wij de nadruk leggen op de hoofdzaak: dat onze broeders en zusters van onze twee calvinistische zusterkerken zich thuis gevoelen in onze kerkzaal, vanwege de geweldige rijke erfenis, die we gemeenschappelijk hebben: die erfenis van de Reformatie, sinds Luther en Calvijn, namelijk Gods Woord als de enige regel voor ons geloof, beschermd door een schriftuurlijke tucht door Gods ambtsdragers."

In deze gemeenschappelijke dienst preekte Ds. W. R. McEwen van de Reformed Presbyterian Church over Romeinen 3: Rechtvaardiging door het geloof; en Ds. Hagen over het verband tussen rechtvaardigmaking en heiligmaking (Galaten 2:19). Het aantal aanwezigen in deze kerkdienst was ongeveer vier maal zo groot als gewoonlijk.

I.C.N.

HOE ONTSTAAT HET MAANLICHT?

In het schema geven wij een duidelijk beeld hoe de maan aan zijn zo vaak bezongen romantische licht komt. De maan zelf is een volslagen duister geval. Het licht dat wij zien is reflecterend zonlicht, zie schema. Omdat de aarde zelfs ook weer zonlicht naar de maan kaatst zien wij de maan, zelf, al is er maar een klein tikkeltje waarneembaar, nooit helemaal donker. Het onbelichte deel van de maan is ook dan niet zwart maar vertoont nog een grauwe kleur. Dit wordt veroorzaakt door het licht dat de aarde weer naar de maan werpt.

GOEDKOPERE HUIZEN, HOGERE PRIJZEN VOOR VOEDSEL EN MEER WERKLOOSHEID

De economische stand van zaken houdt velen ongetwijfeld bezig. Wat zal 1967 ons brengen? Wanneer men de krantenberichten leest over de vooruitzichten van 1967 komt men tot de conclusie dat ook in 1967 de prijzen zullen stijgen en de werkloosheid zal toenemen. Toch schijnt het dat de inflatie over haar hoogtepunt heen is. Men zal nog wel voorzichtig aan moeten doen, aangezien de economische ontwikkeling nog onzeker is en voor een deel afhangt van de oorlog in Vietnam. Vooral in Amerika is dit het geval, maar tot op zekere hoogte geldt dit eveneens voor Canada.

Wat de woningbouw betreft ziet het er naar uit dat er in 1967 meer huizen zullen worden gebouwd dan men eerst had verwacht. Men zal gemakkelijker geld kunnen lenen voor een hypotheek en de huizen zullen de eerste 18 maanden goedkoper zijn. Tenminste dat zijn de verwachtingen. Volgens enkele Amerikaanse architecten moesten zij in de afgelopen maanden de prijzen van hun huizen met 5% verlagen alvorens hun huizen te kunnen verkopen. Volgens de Federal Department of Public Works zullen in Amerika de prijzen lager zijn dan gedurende het vorig jaar. Het is nog moeilijk te zeggen, volgens het genoemde departement, of deze prijsverlaging zal voortduren.

Gedurende de maand november werd er voor minder dan $70 biljoen (het gemiddelde bedrag dat de laatste paar jaar in november aan de constructie is besteed) gebouwd. Het bedrag was 9½ biljoen dollars minder dan gedurende het hoogtepunt in het voorjaar. Vooral de bouw van woningen liep sterk terug.

In Canada nam in de maand september het aantal werklozen met 8.000 toe, vergeleken met het aantal in dezelfde maand van 1965. De toename kwam vooral voor in de provincies Brits Columbia, Newfoundland en New Brunswick. In de Prairies en Nova Scotia werd een lager aantal werklozen dan in 1965 vermeld.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

De intree van de Aartsbisschop

Hebt U ook naar de intreedienst van aartbisschop Loane gekeken? Die werd enige weken geleden over de televisie uitgezonden. En deze intree had, naar geschat wordt, de aandacht van zeker een miljoen luisteraars, of kijkers. Hoe laat zich die grote belangstelling verklaren? Want het klinkt toch wel haast ongelooflijk dat er hier in Australië zoveel aandacht zou zijn te vinden voor een intreedienst, al is het dan de intree van de aartsbisschop van de anglikaanse kerk in Sydney.

Hoe dit te verklaren is? In wezen maakt het natuurlijk helemaal geen verschil of wij het hebben over de intree van een van onze candidaten in een houten noodgebouw, of van een aartsbisschop in de kathedraal van Sydney. Al valt het niet te ontkennen dat de entourage, de anglikaanse liturgie (die bijna aan de opvoering van een spel doet denken), en de aanwezigheid van voorname kerkelijke figuren in hun gewaden (de Rooms katholieke kardinaal Gilroy was voor 't eerst bij zulk een plechtigheid present) wel "lichtelijk" bijdraagt aan de atmosfeer! Ja, hier was zeker wel iets aan de hand dat de moeite van het kijken waard was!

Ofschoon, de eigenlijke reden waarom ik hier aan deze intree even de aandacht wil geven, is juist omdat het allemaal zo gewoon was. De nieuwe aartsbisschop begon als 't ware met een verontschuldiging voor al die uitwendige praal. Hij wilde zich maar liever houden aan zijn tekst. En dat was een heel gewone tekst. "De nood is mij opgelegd. Wee mij indien ik het evangelie niet verkondig." (1 Corinthe 9:16).

Ik vond het wel een heel bijzondere intree-preek. Ja, juist omdat ze zo heel gewoon was, uitdagend gewoon uit de mond van de aartsbisschop. Het was zo eenvoudig. De preek was een goed woord over de machtige Heiland voor arme zondaren. Ja, precies zo'n preek als die ook op haar plaats zou zijn geweest in ons kleine noodgebouwtje. En ondanks de aanwezigheid van de kardinaal bleven ook al die fraaie en dure woorden over een verdeeldheid die onduldbaar is achterwege. Alleen: "ik weet mij als een broeder verbonden met allen die met de mond belijden dat Jezus Heer is en met het hart geloven dat God Hem uit de doden heeft opgewekt." Om dan onmiddellijk de sprong te maken naar de massa der onwetenden in een grote stad als Sydney, en de nijpende nood in de landen van het zo nabije Azië. Met een opwekking ten besluite, om gezamenlijk met DIT evangelie de dienst van de barmhartige samaritaan te mogen vervullen jegens de arme en nooddrutfige die aan de kant van de weg liggen.

Dit was dus wel "rondom" een intree-preek met een sterk evangelisch geluid. Dr. Marcus Loane, de nieuwe aartsbisschop van Sydney is dus stellig wat wij hier noemen — een echte Evangelical. Die weet waarover hij praat, en zeer bereisd is in de landen van Zuid-oost Azië, zo goed als hij ook thuis is in Sydney's achterbuurten waar hij als student mee deed in de straatprediking.

* *

Er is over deze aartsbisschopsbenoeming heel wat te doen geweest. De diocees van Sydney is sedert de oudste dagen een bolwerk van evangelische traditie geweest, een unicum in de anglikaanse wereldgemeenschap. Maar onder Dr. Loane's voorganger, aartsbisschop Hugh Gough (die overigens een groot vriend is van Billy Graham) leek het wel alsof men overstag zou gaan. Blijkbaar onder de pressie(of slechts de impressie) van het bezoek van de aartsbisschop van Canterbury liet Dr. Gough zich een woord ontvallen waarmee hij zijn positie bij de evangelicals in Sydney onmogelijk heeft gemaakt. Men zou volgens hem, in de eerste plaats anglikaan moeten zijn, en dan pas evangelical. Met andere woorden: wij moeten willen accepteren dat het evangelisch-reformatorisch element slechts een groep in de kerk vertegenwoordigt. In de naam van de hooggeroemde oecumene . . . .

Dr. Gough is echter plotseling afgetreden. Hij keerde naar Engeland terug. Nu is wel duidelijk gebleken dat Dr. Loane (voor de eerste maal een geboren en getogen Australiër in deze functie) helemaal niet zo gebrand is op de "ruimte" van de oecumene. Hij is op de eerste plaats een evangelical. Enige jaren geleden stelde hij deze vraag aan de orde: voor welke eenheid heeft Christus gebeden in Zijn hogepriesterlijk gebed? Ja zeker is hij een vriend van allen die het evangelie van kruis en opstanding liefhebben. Dikwijls was hij te vinden op grote zendingssamenkomsten. En ook zelfs op de kansel van de Vrije Schotse kerk. Maar hij is onbetwist eerst een evangelical, en dan pas een anglikaan. De bisschop heeft voor hem beslist niet het hoogste woord.

In welke richting zijn theologische belangstelling gaat blijkt wel duidelijk uit zijn geschriften die alle hebben bijgedragen tot de nieuwe bestudering van de puriteinse theologie.

* *

Hoe is deze ongewone intree-preek ontvangen? En wat zal verder de reactie zijn? Is er nog enige kans dat Sydney en zijn aartsbisschop het primaat in de Australische kerk zal behouden? De tijd zal het moeten leren.

Merkwaardigerwijs zijn de eerste reacties zeer bemoedigend geweest. Het is wel buiten kijf dat velen in de kerk volslagen beduusd en overrompeld zijn geweest door het eerste optreden van deze aartsbisschop in al zijn evangelische eenvoud. Verder kreeg hij een goed begin van de pers, met de sensationele onthulling dat dr. Loane de eerste aartsbisschop was die verlaging van zijn tractement had voorgesteld.

En dan — Hebben de anglikanen zich niet altijd grootmeesters getoond in het zich conformeren? Dat geschiedt ook nu weer met een verwonderlijke soepelheid. Een nogal liberale bisschop die z'n bezwaren tegen de evangelische richting nimmer onder stoelen of banken steekt (en zo zijn er velen, die afgeven op de bekrompenheid van de Sydney-school!) kon toch in zijn eerste preek na de intree van de aartsbisschop met ongeveinsde bewondering spreken van "het heerlijke Christus-getuigenis van de nieuwe aartsbisschop, waaraan wij zo dringend behoefte hebben in onze tijd van ver-intellectualiseerd Christendom"! Ik vroeg mij af: is dit nu oprecht gemeend en meer dan een beleefde phrase? Het antwoord is, geloof ik, stellig ja. Want de bisschop nam zelf voor deze gelegenheid een heel centrale tekst uit het evangelie. Dus precies hetzelfde verschijnsel als tijdens de tournee van Billy Graham. Opeens wordt er in tal van kerken weer voor en tijdlang gepreekt met een hand op de bijbel. De Bijbel zegt . . . . De Bijbel is weer even in de mode. Ach, ik wil daar niet mee spotten. Mijn bisschop was zichtbaar ontroerd toen hij ook nog vertelde dat tijdens de plechtigheid in Sydney twee kinderen naar voren kwamen. Zij overhandigden de aartsbisschop een bijbel, en spraken toen de woorden: Mijnheer, wij wilden Jezus wel zien . . . .

Of dat soms niet ontroerend was! Wat een vraag! Uit kindermond! Aan de nieuwe aartsbisschop in een kerk die, naar wij zeggen, de slag verloren schijnt te hebben. En toch zaten er nog een miljoen mensen bij hun kijktoestel. Mijnheer, wij wilden Jezus zien! !

J. F. H. VanderBom
in "Trowel and Sword"

RES DELEGATION TO SOUTH AFRICA PREPARES REPORT ON RACE RELATIONS

Three members of the Committee on Race Relations of the Reformed Ecumenical Synod with the General Secretary of the R.E.S. met in South Africa in November to prepare a report on race relations for the 1968 Synod of Amsterdam. Led by Prof. John H. Kromminga of the United States, and accompanied by Dr. C. J. Verplanke of the Netherlands, the committee met in Stellenbosch, South Africa, home of Professor F. J. M. Potgieter, South African member of the Committee. The Committee was able, after several days of vigorous work in a congenial atmosphere, to prepare a unified report. One member of the committee, however, reserved th right to express his views in an attached note if upon receipt of the edited copy and due reflection he could not agree with the report in its entirety.

The Committee was instructed by the Grand Rapids Synod of 1963 to consider in the light of Scripture such racial issues as the "trusteeship" of one nation and church over another, racially mixed marriages, separate development of the races, common worship services, and the importance of race in the Church's work of mission. The points at which there was much discussion and some difference of opinion included the importance of the multiform nature of the church for the holding of racially separated or integrated worship services, racially mixed marriages and the right of the state to forbid such marriages. The mandate of the committee did not include giving a judgment on separate development as a political policy nor the political and social implications of 'apartheid'.

The non-African members of the committee made extensive investigations in South Africa before drawing up its report. It held numerous interviews with representatives of the three South African RES member churches, with government representatives, both white and non-white, with officials of the American and Netherland Embassies and with Africans who were critical of the government policy. It talked also with members of the Christian Institute. It spent several days in Zululand and the Transkei, the Bantu homelands. It viewed at close range the great mission work of the white churches among the non-whites. Everywhere it met a very cordial reception.

The Report of the Committee will be published in the printed agenda of the Amsterdam Synod and will be distributed to the member churches in 1967.

(RES NE 11/24/66)

Enjoy VOORTMANS
DUTCH STYLE COOKIES

Zwitserland krijgt 1900 km autoweg
EEN AUTOSNELWEG VAN DE NOORDZEE NAAR DE ITALIAANSE MEREN

Zwitserland heeft in de afgelopen dertig jaar ruim 2,5 miljard gulden aan zijn wegenbouw uitgegeven. Ondanks dit enorme bedrag beschikt het rijke Zwitserland thans nog nauwelijks over goede autosnelwegen. Dit komt vooral door het feit dat de wegenaanleg geen nationale kwestie was maar een zaak van de verschillende kantons. Er waren kantons waar tot bijna 1930 alle autoverkeer verboden was. Thans telt Zwitserland ongeveer 1,5 miljoen auto's, terwijl de buitenlanders jaarlijks met 15 à 20 miljoen auto's de Zwitserse wegen voor korte of lange tijd komen bevolken. Dit is een enorm aantal, zelfs ondanks het feit dat de statistiek de auto's dubbel telt.

De Zwitserse commissie voor de "Nationalstrassenbau" heeft nu een wegenbouwprogramma voor de periode 1966—1985 opgesteld. De werkzaamheden zijn reeds gaande en van jaar tot jaar zullen er autowegen gereed komen. Uiteindelijk zal Zwitserland in 1985 totaal ca. 1900 km autoweg bezitten. Een derde van deze wegen zal uit 4 of 6 rijbanen bestaan. De weg via de San-Bernardino-tunnel zal een ook 's winters open blijvende autoweg worden. Een voor Europa zeer belangrijke verkeersverbinding wordt de autosnelweg van Basel via Luzern en Lugano naar Como.

De miljoenen vakantiegangers naar de Italiaanse meren krijgen hierdoor een autosnelweg ter beschikking van de Noordzee en Oostzee naar de Italiaanse meren en vandaar naar Rome. Deze waarlijke "vakantiesnelweg" zal nergens hinder hebben van kruisingen, zijwegen of verkeerslichten. In één ruk zal men b.v. van West-Nederland naar de Italiaanse meren kunnen rijden. Dat is het geschenk van Zwitserland aan Europa. Cadeau krijgen de Zwitsers hun enorme plan echter niet. Voorlopig gaat men er jaarlijks ca. 655 miljoen gulden aan besteden en dan moeten de prijzen nog niet te snel oplopen.

De aansluiting bij Basel op de Duitse Autobahn komt in 1975 tot stand.

Hebt U zich al opgegeven voor een

Koops Jubileumtour naar Holland ?

Vanaf $331.00 retour Montreal—Amsterdam plus 3 weken auto plus verblijf en sightseeing in Holland, London en Parijs.

Schrijf LUCAS KOOPS, Manager VALENTINE TRAVEL SERVICE LTD., 1642 Bayview Ave., TORONTO 17, ONT.

MENSEN MET PIT

zijn er wel te vinden, mensen met smaak zijn er ook genoeg en mensen, die nooit bitter zijn, komt men ook wel tegen. "Rare Snijbonen" zijn er ook.
Wij hebben echter voor U de volgende ZADEN:
WORTELEN - ZONDER PIT
BONEN - MET SMAAK
KOMKOMMERS - BITTERVRIJ
GOEDE SNIJBONEN
By the way: Moet U nog PEULTJES? Die hebben wij ook. Vraagt U onze Holl. of Eng. prijscourant even aan? Er is altijd wel iets voor U bij, b.v. BLOEMBOLLEN, AARDBEIENPLANTEN, VASTE PLANTEN, RODE- EN ZWARTE BESSEN, KRUISBESSEN, LAGE APPELS EN PEREN, PEATPOTS, GOED GAZON-GRASZAAD, HOLL. KAMERPLANTEN, etc. etc.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners), 4 Miles West of Dundas, on Nr. 8 Highway.
Open Daily from 8 a.m. till 9 p.m., closed on Sundays.
PHONE: 628-6641 DUNDAS.

STEUN VAN DE ONTARIO-REGERING

voor de Nieuwe Immigrant

(Canadian Scene) — Het Ministerie van Arbeid van de provincie Ontario speelt een belangrijke rol in het economische en sociale leven van Ontario. De verschillende takken van dienst van dit departement en de vele wetten, door dit ministerie opgesteld, zijn allen ten nauwste verbonden met het welzijn van iedere inwoner.

Het is dan ook van het grootste belang, dat iedere nieuweling op de hoogte wordt gebracht van de stand van zaken, niet alleen in het economisch leven, maar ook wat betreft zijn rechten en plichten op het terrein van de arbeid, zoals die in de wet zijn vastgelegd. Er bestaat n.l. een groot aantal wetten, die de werkende man en vrouw in Ontario bijstand en bescherming verlenen.

Omdat het zo vaak voorkomt, dat een nieuweling in Canada geëxploiteerd wordt of andere moeilijkheden ondervindt, zijn er verschillende organisaties gevormd, die het doel hebben de pas aangekomene te helpen dergelijke moeilijkheden op te lossen en hem op de hoogte te brengen van de rechten waarop hij vanzelfsprekend aanspraak kan maken.

Het Ministerie van Arbeid is de instantie, die over al deze hulpverleningen gaat. Het heeft dan ook verscheidene onderafdelingen, die allen als voornaamste doel hebben het bestaan van de arbeider, zowel thuis als op het werk, veilig te stellen.

De **Labour Standards Branch** heeft gezorgd voor wetten, waarin het aantal werkuren en de condities waaronder wordt gewerkt, zijn vastgelegd, waardoor dus gewetenloze exploitatie van de arbeiders onmogelijk wordt gemaakt. Onder de **Hours of Work and Vacations with Pay Act**, die dit jaar is gewijzigd, hebben thans alle industrie- en bouwvakarbeiders in Ontario, die in volle loondienst of regelmatige gedeeltelijke loondienst staan, recht op betaalde vacantie. Gedurende de eerste drie jaar, dat hij bij dezelfde werkgever werkt heeft hij recht op tenminste een week per jaar met een loon van tenminste 2% van het volledige loon, dat door hem gedurende dat vacantiejaar werd ontvangen. Na drie jaar, al dan niet onderbroken, bij dezelfde werkgever, heeft hij recht op tenminste twee weken vacantie met loon van minstens vier procent van het volledige jaarloon.

Het **maximum aantal werkuren** is vastgesteld op 8 uur per dag en 48 uur per week. Wanneer duidelijk kan worden bewezen, dat overwerk noodzakelijk is, kan de werkgever bij de Labour Standards Branch vergunning vragen voor een maximum aantal overuren van honderd uur per werknemer per jaar. In bedrijven waar voedingsmiddelen bewerkt worden, die aan bederf onderhevig zijn of in noodgevallen, kan de werkgever vergunning gegeven worden om het normale aantal werkuren per week met ten hoogste twaalf uur te verhogen. Bovendien moet tenminste een half uur per dag worden afgestaan om te eten en er mag niet langer dan vijf uur worden gewerkt zonder deze lunchperiode.

In de **Minimum Wage Act** wordt voorgeschreven dat een minimumloon van $1.— per uur moet worden betaald aan personen werkzaam in de hotel- en restaurantbedrijven en in de industrie in het algemeen en $1,25 per uur aan bouwvakarbeiders. Er zijn speciale tarieven voor beginners, die het vak nog moeten leren en voor seizoenhulp, tijdelijke hulp, studenten en invaliden. De bedoeling van deze wet is om de werknemer te beschermen tegen uitbuiting en te lage lonen en tevens de werkgever tegen oneerlijke concurrentie door het betalen van lage lonen. De Branch werkt met groepen die zijn samengesteld uit afgevaardigden van beide zijden, en binnenkomende klachten worden onpartijdig onder de loup genomen. De werknemer kan zich met eventuele klachten over betaalde vacanties, salarissen of lonen en andere regelingen en voorschriften op het gebied van de werkkring rechtstreeks wenden tot deze Branch.

Over 1964-65 werden door deze Branch voor 393 ondernemingen schema's van de arbeidsvoorwaarden opgesteld, tegen een gezamenlijke waarde van naar schatting $54.850.698,—. De Branch gaat er zelfs, indien noodzakelijk, toe over om een zaak voor het gerecht te brengen, zonder dat dit degene, die met de klacht naar voren gekomen is, geld kost, om zodoende nakoming der voorschriften te verzekeren.

Door het **Women's Bureau** van het Department of Labour worden, indien gewenst, vrouwelijke immigranten geholpen met de opleiding voor een bepaald vak. Men kan er inlichtingen krijgen over de verschillende cursussen en vakopleidingen en de hier nog zo onbekende pas aangekomen immigrant wordt geholpen een baan te vinden in het werk waarin hij of zij is geïnteresseerd. Er worden pamfletten met allerlei inlichtingen over de arbeidswetten aan werkgevers en aan vrouwengroepen gezonden en studies gemaakt van de toestanden in een bepaalde omgeving, die van invloed zijn op de werkende vrouw en indien mogelijk en waar noodzakelijk ook centra opgericht waar kinderen van werkende of studerende moeders overdag worden opgevangen en bezig gehouden.

Andere wetten, die speciaal voor de vrouw van belang zijn, zullen in een volgend nummer worden besproken, waarin we de wetten over eigendomsrecht, erfenissen en het onderhoud van het gezin nader zullen bekijken. Ook komt er binnenkort een drukwerkje over de algemene gedragslijn, uitkeringen en betaald verlof e.d. bij bevallingen. Het Women's Bureau maakt de vrouw opmerkzaam op haar rechten met betrekking tot het aantal werkuren en de veiligheidsvoorschriften voor haar werk.

Door de **Industrial Training Branch** worden mannen en vrouwen, die graag voor een bepaald vak of beroep zouden willen leren, op weg geholpen. Iemand uit Europa kan zijn getuigschriften en diploma's door een bepaalde commissie laten revalueren en, wanneer ze goedgekeurd worden, deze gebruiken om hier een vakdiploma te behalen. Zijn ze van gelijke waarde als een vakdiploma hier, dan kan hij een examen afleggen, waarbij hij eventueel een tolk mag gebruiken. Volgens de rapporten van deze Branch zijn de vakken als auto- en machinemonteur en daarmee in verband staande vakken populair onder Noordeuropeanen en in Ontario worden dergelijke diploma's erkend.

De **Ontario Human Rights Commission** behandelt de klachten over discriminatie van groepen, die in de minderheid zijn en de werkgever is verboden om bij het aannemen van personeel te vragen naar de geboorteplaats, de godsdienst of dingen, waardoor uit zou komen van welk ras of nationaliteit de toekomstige werknemer is. Er bestaat nauwe samenwerking tussen deze commissie en organisatie- en groepleiders en geïnteresseerde personen of firma's kunnen op verzoek literatuur toegezonden krijgen. Ook uitnodigingen tot spreekbeurten over de Human Rights Code voor groepen of verenigingen worden graag aanvaard.

Volgens de **Fair Employment Practices Act**, voor de uitvoering waarvan deze Commissie aansprakelijk is, is het verboden bij het aannemen, ontslaan en in het algemeen de behandeling van het personeel, onderscheid te maken op grond van ras, huidskleur, religie e.d. Datzelfde geldt voor toelating als lid van een vakbond. Voor mannen en vrouwen, die bij eenzelfde onderneming hetzelfde werk doen, gelden thans dezelfde loontarieven. Het is verboden onderscheid te maken tussen klanten, die bediend moeten worden in een hotel, restaurant of dergelijke publieke aangelegenheid en ook voor het verhuren van flats in gebouwen met meer dan drie van dergelijke woningen geldt deze zelfde regel.

Ook de **Age Discrimination Act**, die pas in het afgelopen jaar tot stand gekomen is, is van groot belang. Deze wet verbiedt de werkgever, onderscheid te maken tussen personen beneden de 40 en tussen de 40 en 65, met betrekking tot het aannemen, ontslaan en de algemene behandeling van personeel. Ook voor toelating als leden van vakbonden geldt hetzelfde. Er is een groot aantal gedegen vaklieden van wat oudere leeftijd, die een schat aan rijke ervaring in het vaderland aan de andere zijde van de oceaan hebben opgedaan. Deze mensen kunnen door deze wet hun ervaring in hun nieuwe vaderland in de practijk brengen en zowel henzelf als Canada daarvan nog vele jaren doen profiteren. Vooral deze nieuwelingen worden vaak onbarmhartig uitgebuit, zonder te weten wat zij ertegen kunnen doen. De Human Rights Commission probeert deze mensen daarvan op de hoogte te brengen en tevens van het feit, dat zij, door tegenmaatregelen te nemen, hen helpen, die na hen komen.

Door de vakbewegingen is het algemeen welzijn van de arbeiders ten zeerste verbeterd, maar toch is het aantal leden in Ontario slechts een kwart van wat het zou kunnen zijn. De regering dient er voor te zorgen, dat de andere driekwart ten minste zeker kan zijn van minimum standaards van lonen, arbeidsuren en arbeidscondities. Vastgehouden wordt aan het recht van de individu op een bepaalde levensstandaard, ongeacht zijn ras, geloof, nationaliteit of afkomst.

De regering van Ontario heeft al dan niet in samenwerking met het Departement van Arbeid, verschillende boekjes en vouwbladen uitgegeven. **"Ontario Government Services"** bestaat uit twaalf deeltjes, waarin u alles wordt verteld over de vele diensten, die door de verschillende regeringsdepartementen aan de inwoners van onze provincie worden verleend. Het is in dertien verschillende talen vertaald en heeft een speciaal woord gewijd aan nieuwe immigranten. **"Programs for People"** beschrijft in 24 bladzijden, in zeven talen vertaald, het werk van het Department of Labour voor het publiek en de vele diensten, die beschikbaar zijn gesteld.

Dr. R. M. Taylor uit Toronto, de vice-voorzitter van de Canadian Cancer Society, is gekozen tot secretary-general van de International Union Against Cancer — een der hoogste posities in de over de gehele wereld gevoerde campagne tegen kanker, waarbij 99 nationale kankerbestrijding-organisaties in 67 landen betrokken zijn. Dr. Taylor, geboren in Vancouver en gepromoveerd aan de universiteit van Toronto, wordt beschouwd als een van de belangrijkste autoriteiten op het gebied van de kankerbestrijding van de wereld.

Naarmate het abonnementen-aantal groeit worden wij in staat gesteld om verbeteringen aan te brengen

Er is een gestadige groei, maar toch is het ideaal nog niet bereikt. Dit ideaal is:

Calvinist-Contact in elk Christelijk Gezin

Het nieuwe jaar ligt voor ons en we doen een beroep op U om mee te werken aan de vervullng van dat prachtige ideaal.

Spreek met Uw familieleden, vrienden en kennissen over

"Onze Krant"

(Knip langs deze lijn)

ABONNEMENTSFORMULIER

Aan: CALVINIST—CONTACT
BOX 312, STATION "B"
HAMILTON, ONTARIO

Wilt U direct Calvinist-Contact zenden aan:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Aangebracht door:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Als aanbrengpremie heb ik uitgezocht de volgende titel:

1e keus ....

2e keus ....

Abonnementsprijs voor Canada $5.00 per jaar. Voor andere landen $6.00 per jaar. Betaling per cheque is 15¢ extra.

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven voor Calvinist Contact, want, hoe meer abonnees des te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

HET EVANGELIE VAN THOMAS, door dr. R. Schippers.
Het evangelie van Thomas (dat niets te maken heeft met de ongelovige Thomas) is een apocrief evangelie met 114 woorden van Jezus. Benevens de vertaling van dit 'evangelie' bespreekt dr. Schippers de vraag of we hier te doen hebben met een evangelie, of er een afzonderlijke, eigen traditie is. Vragen die vooral met het oog op een afgesloten canon van de Bijbel van belang zijn.

DE SLAANDE HAND, van Hugo Kingmans, 2e druk.
Een vlot geschreven verhaal over een eigenaar van een meubelzaak die het tegen een concurrent moet afleggen en onder vele teleurstellingen dreigt onder te gaan.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

AND TO THE ESKIMO'S, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.